

ฮ่องเต้

我的
亲爱皇帝

ของ

ข้า

Anna K.

บทนำ

แดนเทพมีมหาเทพกับมหาเทวีอยู่เหนือเทพและเทพธิดาทั้งปวง

แดนเทพมีประตูไปสู่แดนปีศาจ แต่ประตูนั้นถูกปิดผนึกไว้ มีเพียงมหาเทพกับมหาเทวีเท่านั้นที่สามารถผ่านไปยังแดนปีศาจได้ ยังมีประตูอีกสามร้อยบานไปสู่แดนมนุษย์ เทพชะตาเป็นผู้ดูแลประตูเหล่านั้น รวมถึงชะตาชีวิตของมนุษย์ด้วย เมื่อเทพอายุครบแสนปีจะต้องไปเผชิญด้านเคราะห์กรรมในร่างมนุษย์ เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวงจรกรรมจนครบกำหนดจึงจะกลับแดนเทพและเลื่อนขั้นได้

เทพบรรพกาลกำเนิดจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หล่อหลอมดวงจิตบำเพ็ญเพียรเป็นเทพ

เทพรุ่นต่อมากำเนิดจากกรรม์เซียน และเผ่าปีศาจที่บำเพ็ญตนจนสำเร็จเป็นเทพ

มีเทพธิดาองค์หนึ่งที่พิเศษกว่าเทพธิดาองค์อื่น มหาเทวีตั้งนามให้นางว่า ‘เงิน’ เทพธิดาแห่งทุ่งหญ้า

วันหนึ่ง เทพชะตามาพบเทพธิดาเงินกำลังนั่งถอนหายใจอยู่ริมบึง

คักดีลืหืธี เขจ็ึงถำมนำงด้ว้ความหวั่งโย “เป็นอะไรรไปหรือเทพธิดาน้อย”

เทพธิดาเงินเงยหน้ามองเทพผู้สวมอาภรณ์สีขาวทั้งร่าง แม้แต่หมวกของเขาก็เป็นสีขาว ยังดีที่เขาไม่มีหนวด หากมีก็คงเป็นหนวดขาวด้วยกระมัง “ข้าอยากมีเพื่อนเล่น”

เทพชะตายิ้มมองนางด้วยความเอ็นดู “ข้าจะเป็นเพื่อนเล่นให้เจ้าดีหรือไม่”

“ท่านคือใคร”

“เรียกข้าว่าอาหลิวิก็แล้วกัน” เทพชะตาบอกนาง เทพทั้งหลายเรียกเขาว่าเทพชะตา ส่วนนามว่าอาหลิวินี้มิไ้เพื่อให้สหายสนิทเรียกเท่านั้น

“อาหลิวิ” เทพธิดาน้อยยื่นมือเล็กๆ ให้เทพชะตาจับเพื่อตกลงเป็นสหายกัน

เทพธิดาเงินเริ่มสนิทกับเทพชะตานับแต่นั้น เทพชะตาก็รักและเอ็นดูนาง จึงขอมหาเทพ รับนางเป็นน้องสาวบุญธรรม นางเรียกเขาว่า ‘อาหลิวิ’ เขาเรียกนางว่า ‘อาเงิน’ หลังจากนั้นเทพทุกองค์จึงเรียกนางว่าอาเงินตามเทพชะตา

มหาเทวีให้ความสำคัญแก่อาเงินมาก มหาเทวีเป็นผู้เลี้ยงดูและสอนวิชาเทพให้อาเงินด้วยตัวเอง ครั้งหนึ่งได้ยิมนมหาเทวิก่ล่าวกับเทพชะตา “เทพธิดาแห่งทุ่งหญ้าผู้นี้มีชะตาอันยิ่งใหญ่มาแต่กำเนิด การเกิดของนางมีจุดประสงค์ เจ้าต้องดูแลนางให้ดี”

อาเงินไม่รู้ว่ามีมหาเทวีหมายความว่าอย่างไร เมื่อนางลองคิดทบทวนดูแล้ว ตั้งแต่นางเกิดก็มีเทพธิดาชั้นสูงคอยดูแล ไม่ได้เติบโตร่วมกับเทพธิดาองค์อื่น

สามหมื่นปีต่อมา

เทพธิดาเงินได้พบกับเทพแห่งลม ผู้ที่ทำให้หัวใจของนางสั่นไหว ทุกครั้งที่เทพแห่งลมมาเข้าเฝ้ามหาเทพ นางมักจะไปยืนหลบอยู่ด้านหลังประตู่

โค้ง โผล่เพียงครึ่งใบหน้าเพื่อให้มองเห็นเทพแห่งลม ในสายตาของอาเงิน
เขาคือบุรุษรูปงามที่สุดใดในแดนเทพ

เทพแห่งลมคือบุตรของมหาเทพกับมหาเทวี และเป็นเทพผู้สืบทอด
ตำแหน่งมหาเทพ นามของเขาคือ ‘เฟิง’

มหาเทวีทราบ bahwa อาเงินไปแอบมองเทพแห่งลม จึงเรียกอาเงินไปพบ
อาเงินคิดว่ามหาเทวีคงเรียกนางไปตักเตือนให้รักษาการียาของการ
เป็นเทพธิดา

ทว่ามหาเทวีกลับพูดกับนางพร้อมรอยยิ้ม “อาเงิน เจ้าคือเทพธิดา
ผู้ถูกกำหนดให้ครองคู่กับเทพผู้สืบทอด เจ้าไม่ต้องไปแอบดูให้ลำบากหรอก
เพราะต่อไปเจ้ากับเขาก็จะได้อยู่ร่วมกันเหมือนมหาเทพกับข้า”

ได้ยินดังนั้น อาเงินก็ยิ้มแก้มแดงด้วยความชื่นอา

เมื่อมหาเทวีประกาศให้ทั้งแดนเทพทราบ ว่าเทพธิดาแห่งทุ่งหญ้าคือ
คู่ครองของเทพผู้สืบทอด อาเงินก็ได้รับการเคารพ เทพและเทพธิดาทั้ง
หลายต่างทำความเคารพนาง ทำให้นางประหม่าไม่คุ้นชิน เพราะนางนับว่า
เป็นเทพธิดาอายุน้อย วิชาเทพก็ยังไม่แข็งแกร่ง แต่ด้วยมีมหาเทวีคอย
สนับสนุน อาเงินจึงค่อยๆ ทำตัวให้คุ้นชินได้บ้าง

เทพแห่งลมบังเอิญพบกับคู่ครองที่ถูกกำหนดไว้แล้ว เฟิงคิดว่า
ความบังเอิญนี้ช่างบังเอิญได้พอดีนัก เพราะเขาจะมาถวายพระพรพระบิดา
ตรงเวลาเสมอ นางก็เลือกเวลามายืนรอได้ตรงเวลาเช่นกัน รอยยิ้มของนาง
ช่าง... เปิดเผย

อาเงินต้องใช้เวลาในการรวบรวมความกล้าเพื่อเดินออกมาจากประตู
โค้ง นางไม่รู้จะกล่าวคำใด จึงได้แต่ยิ้มให้เขา

เฟิงไม่ได้ยิ้มตอบนาง ไม่มีความสนใจในตัวนาง แต่พระมารดาเคย
ขอให้เขาใส่ใจอาเงินผู้นี้ เขาจึงยอมหยุดเดินเมื่อนางเข้ามาขวาง “เจ้าคือ
เทพธิดาแห่งทุ่งหญ้าหรือ”

อาเงินพยับหน้าหงิกๆ แต่เขาถามนางคำถามเดียวแล้วก็เดินจากไป
อาเงินจึงต้องวิ่งตามเทพในดวงใจของตัวเอง

เฟิงหยุดเดินและหันไปสบตานาง “เจ้าจะตามข้ามาทำไม”

“ท่านเป็นคู่ครองของข้า ข้าจะตามท่านไปทุกที่เลย” อาเงินตอบจาก
ใจจริง นางจะติดตามเขาไปทุกที่ตลอดไป

เฟิงส่ายหน้าคล้ายเหนื่อยใจ ครู่หนึ่งก็ปล่อยวาง และเดินต่อไป

อาเงินก็เดินตามเขาไปด้วยใจที่แน่วแน่

ทุกครั้งหลังจากเฟิงถวายพระพรมหาเทพแล้ว อาเงินก็จะมารอเขา
และเดินตามไปส่งเขาให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ เฟิงไม่เคยไล่หรือห้ามนาง
แต่ก็ไม่ได้พูดคุยกับนางเช่นกัน อาเงินก็ได้แต่ยิ้มและพูดอยู่คนเดียว

เหตุการณ์เกิดขึ้นซ้ำๆ อยู่เช่นนี้ จนกระทั่งอาเงินสะดุดล้ม แต่นาง
ยังพยายามเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้เขา

“ไม่ต้องห่วง ข้าล้มบ่อยมาก ไม่เป็นอะไรเลย” อาเงินตอบโดยที่เขา
ไม่ได้ถาม

มือของเฟิงที่กำลังจะยื่นไปพุงนางชะงักค้างอยู่กลางอากาศ เพราะ
นางลุกขึ้นเอง ตลอดเวลารอยยิ้มของนางไม่เคยหายไปเลย

“เจ้าชอบข้ามากหรือ” เฟิงถามนาง เพราะเขาไม่เคยเห็นนางชักสีหน้า
ไม่พอใจ หรือน้อยใจ ทั้งที่เขาเ็นชาต่อนางมาโดยตลอด

อาเงินพยับหน้าตอบเขาโดยไม่ลังเล นางชอบเขา ชอบมากที่สุด

“ชอบข้าเพราะอะไร”

“ท่านหน้าตาดีถูกใจข้าที่สุด” รูปลักษณะเทพปกติทั้งดงามสลักเสลา
อยู่แล้ว แต่เหนือคำว่างดงามสลักเสลา อาเงินก็คิดคำไม่ออก ตกลงว่าถูกใจ
นางก็คือเหนือกว่าเทพองค์อื่นก็แล้วกัน

“เพียงเท่านั้นหรือ”

“รูปร่างท่านน่ากอดมาก ลูกของเราต้องน่ารักมากแน่ๆ”

เฟิงได้ยินคำตอบของนางแล้วก็ไม่กล้าถามต่ออีกเลย

อาเงินสังเกตเห็นว่าตั้งแต่วันที่นางหกล้ม เทพแห่งลมก็อ่อนโยนกับนางมากขึ้น นางตั้งใจว่าจะหกล้มอีกหลายครั้ง แต่เทพชะตาู้เรื่องนี้เสียก่อน เขาห้ามนางใช้แผนทรمانตัวเองเด็ดขาด อาเงินจึงหมดโอกาสกับแผนนี้

เฟิงเห็นนางถอนหายใจจึงยิ้มช้า ทำให้รอยยิ้มของอาเงินยิ่งกว้างขึ้น เฟิงมีน้องชายอีกสองคนคือเทพแห่งไฟกับเทพแห่งน้ำ

เทพแห่งไฟกับเทพแห่งน้ำเฝ้ามองเทพแห่งลมกับเทพธิดาแห่งทุ่งหญ้าเดินทางกันอยู่หลายปี เทพแห่งลมค่อยๆ เย็นชาน้อยลง ยิ้มบ่อยครั้งมากขึ้น เทพธิดาแห่งทุ่งหญ้านั้นนับเป็นผู้มีความสามารถโดยแท้

ในที่สุดเฟิงก็เปิดใจให้อาเงิน เพราะเฟิงก็ไม่ใช่ก้อนหินที่ไร้ความรู้สึก เขาไปหานางที่ทุ่งหญ้า ทั้งสองใช้เวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้น พูดคุยกันมากขึ้น เฟิงกลายเป็นฝ่ายเล่าเรื่องต่างๆ ให้อาเงินฟัง ส่วนอาเงินก็ถามด้วยความสงสัยใคร่รู้อย่างน่ารัก เฟิงยินดีอธิบายให้นางฟังทุกเรื่อง

เทพแห่งขุนเขาได้มีโอกาสพบอาเงินครั้งหนึ่ง เขาประทับใจในความน่ารักสดใสของอาเงิน เอ็นดูนางเหมือนน้องสาว ส่งขนมให้อาเงินครั้งเดียว ก็ถูกเทพแห่งลมเชิญร่วมประลองฝีมือ เมื่ออาเงินทราบเรื่องก็ปลื้มปิติยินดีชื่นชมความหึงหวงของเฟิงเป็นที่สุด

ส่วนเทพแห่งไฟก็ต้องการทดสอบความหึงหวงของอาเงินบ้าง จึงส่งนางกำนัลหน้าตางดงามผู้หนึ่งไปให้เทพแห่งลม เมื่ออาเงินทราบเรื่องจึงไปเยียนหอบเทพแห่งไฟ ได้ยินว่าเมื่ออาเงินกลับออกมา เทพแห่งไฟก็รีบไปพานางกำนัลผู้นั้นกลับคืน เรื่องนี้เทพแห่งน้ำกระซิบบอกเทพแห่งลมว่าอาเงินเสนอเป็นตัวช่วยเมื่อเทพแห่งไฟต้องไปผ่านด่านเคราะห์กรรม

เทพแห่งไฟกลัวหายนะมาเยือนจึงต้องรีบยกเลิกแผนการทดสอบความหึงหวง เพราะหากเทพแห่งลมทราบเรื่องทีอาเงินจะไปช่วยเทพแห่งไฟผ่านด่านเคราะห์กรรม หอบเทพแห่งไฟคงหนีไม่พ้นภัยพิบัติเป็นแน่

วันที่เทพแห่งลมต้องไปผ่านด่านเคราะห์กรรมที่แดนมนุญย์สิบเก้าชาติ อาเงินก็ต้องไปผ่านด่านเคราะห์กรรมด้วยเช่นกัน แต่นางไปเกิดน้อยกว่าเขาหนึ่งชาติ ทั้งสองไม่ได้ไปเกิดคู่กัน ทำให้อาเงินเศร้าใจยิ่งนัก

เฟิงพลอบใจนางอยู่หลายวัน “อาเงิน เมื่อเข้าไปเกิดที่แดนมนุญย์ ข้าจะตามหาเจ้าให้พบ เจ้าอย่าร้องไห้เลย”

แต่อาเงินก็ยังร้องไห้ เรื่องอะไรมาแยกนางออกจากชายในดวงใจเช่นนี้ “ท่านจะหาข้าพบได้อย่างไร ฮือๆ ท่านต้องดื่มชาลบความทรงจำก่อนไปเกิดทุกชาติ ข้าก็ต้องดื่มเช่นกัน แล้วเราจะพบกันได้อย่างไร ฮือๆ”

เฟิงเช็ดน้ำตาให้อาเงินอย่างอ่อนโยน กอดนางแน่นเพื่อปลอบนาง

เทพแห่งลมต้องไปเกิดเป็นฮ่องเต้ทุกชาติ ส่วนแต่ละชาติของอาเงิน แม้แต่เทพชะตาก็คาดเดาไม่ได้

หนึ่ง อ่องเต๋เฟิงหลง

ท่ามกลางความมืดมิดพลันมีแสงจากช่องประตูบานหนึ่งปรากฏตรงหน้า ประตูบานนั้นแง้มอยู่เล็กน้อย เฟิงหลงยื่นมือข้างหนึ่งออกไปผลัก พอบานประตูเปิดกว้าง แสงก็สว่างจ้าขึ้น ทำให้เขาต้องยกมืออีกข้างขึ้นบัง รอยจันดวงตาสามารถปรับแสงได้แล้ว เขาก็มองเห็นสตรีผู้มีเส้นผมเรียบลื่นดั่งเส้นไหมสีดำสนิททั้งตัวพลิ้วไหวยาวลงมาถึงเอวคอดกิ่ว อารมณ์สีขาบบางเบาแนบร่างชวนให้หลงใหล เมื่อเขายื่นมือไปหมายจะสัมผัสตัวนาง กลับเหลือเพียงควันสีขาวกลุ่มหนึ่ง

แปลกนัก ทั้งๆ ที่เขาไม่รู้จักนาง แต่พอนางหายไป เหตุใดจึงรู้สึกกระวนกระวายใจคล้ายสูญเสียบางอย่างกะทันหัน ความรู้สึกโหยหาประดังเข้ามาดังพายุ นำพาให้จิตใจของเขาปั่นป่วนจนแทบทานทนไม่ไหว

“ฝ่าบาท ยามเหมา¹ แล้วพะยะค่ะ”

เฟิงหลงได้ยินเสียงหัวหน้าที่ดังมาจากหน้าห้อง ปลุกให้เขาตื่นจากความฝัน ความฝันเช่นนี้ทำให้เขาทั้งแปลกใจ สงสัย และหงุดหงิด สตรี

แปลกหน้าในความผันกับความรู้สึกโหยหวนนั้นทำให้เขารู้สึกอ่อนแอ

“เข้ามา”

ครึ่งเค่อ² หลังจากสิ้นเสียงปลุกของหวังกงกง จึงได้ยินเสียงทุ้มตืดแหบแห้งเล็กน้อยดังมาจากในห้อง นางกำนัลเรียงแถวเข้ามาปรนนิบัติห้องเต๋เฟิงหลง ผู้เป็นใหญ่ที่สุดบนแผ่นดินแคว้นตง

ห้องเต๋เฟิงหลงในตอนแรกอยู่ห่างไกลจากบัลลังก์ เนื่องจากเป็นโอรสองค์ที่เก้า

ห้องเต๋หยางจง พระบิดามีโอรสทั้งหมดสิบองค์ องค์ชายใหญ่สิ้นพระชนม์ในสนามรบ องค์ชายรองคืออดีตองค์รัชทายาทที่ลุ่มหลงในอำนาจจนก่อกบฏ ห้องเต๋หยางจงจึงสั่งปลดและเนรเทศ ไม่กี่ปีหลังจากนั้นอดีตองค์รัชทายาทก็ล้มป่วยและสิ้นพระชนม์

องค์ชายสามกับองค์ชายสี่เห็นตำแหน่งรัชทายาทว่างลงจึงวางแผนมุ่งหมายจะได้มาครอบครอง เมื่อห้องเต๋หยางจงกำลังจะมอบตำแหน่งรัชทายาทให้องค์ชายห้าที่อ่อนน้อมถ่อมตน องค์ชายสามกับองค์ชายสี่ก็ส่งคนไปลอบสังหารน้องชายตัวเอง ห้องเต๋หยางจงพิโรธหนัก สั่งถอดบรรดาศักดิ์องค์ชายสามกับองค์ชายสี่ และคุมขังไว้รอลงอาญา

องค์ชายเจ็ดผู้อ่อนแอและซื่อสัตย์ กลับหลงเชื่อคำยุยงของพระชายาลอบส่งคนไปสังหารองค์ชายสามกับองค์ชายสี่จนสิ้นพระชนม์ในคุกหลวง ห้องเต๋หยางจงจึงจำต้องพระราชทานสุราพิษให้องค์ชายเจ็ด

เหลือเพียงองค์ชายหกเป็นตัวเลือกในตำแหน่งรัชทายาทลำดับต้น แต่องค์ชายหกเป็นคนลุ่มหลงในสุรานารี ห้องเต๋หยางจงไม่ไว้วางใจที่จะมอบบัลลังก์ให้ จึงทรงแต่งตั้งองค์ชายแปดเป็นรัชทายาทแทน องค์ชายหกนั้นตอนแรกไม่ได้สนใจในอำนาจ ทว่าถูกสตรีข้างกายยุแหยง จนหน้ามืด

¹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 น. ถึง 06.59 น.

² 1 เค่อ เทียบเท่ากับเวลาประมาณ 15 นาที

ลอบฆ่าองค์ชายแปดซึ่งดำรงตำแหน่งรัชทายาทได้ไม่นาน องค์ชายแปดได้รับพิษร้ายแรง หมอหลวงใช้ทุกวิธีรักษาแต่ไม่สามารถยื้อชีวิตขององค์ชายแปดไว้ได้

ฮ่องเต้หยางจงเจ็บปวดใจจนไม่อาจบรรยาย เพราะการแย่งชิงอำนาจของเหล่าโอรส ฮองเต้จึงสละบัลลังก์ให้องค์ชายเก้าเฟิงหลง

อดีตฮ่องเต้หยางจงทรงย้ายไปประทับห่างไกลผู้คน อยู่ท่ามกลางป่าเขา แต่องค์ชายหกกลับยังไม่ยอมลดละ ตามไปบังคับพระบิดาให้มอบบัลลังก์ให้ตน อดีตฮ่องเต้หยางจงตรัสสั่งสอนองค์ชายหก ทว่าโอรสกลับทำร้ายพระบิดาจนอาการสาหัส องค์ชายหกกลัวความผิดจึงวางแผนหลบหนีพร้อมพระชายา แต่ถูกทหารองครักษ์ตามจับไว้ได้ องค์ชายหกถูกสำเร็จโทษประหาร ณ สถานที่ถูกจับพร้อมพระชายา อีกทั้งยังถูกลบชื่อออกจากทะเบียนราชวงศ์

ก่อนอดีตฮ่องเต้หยางจงจะสวรรคต ได้กล่าวโทษของค์เองต่อหน้าฮองเต้เฟิงหลง ทรงเสียใจที่อบรมเลี้ยงดูโอรสให้เติบโตขึ้นมาเป็นคนไร้ความเมตตา

ปีที่สองของรัชสมัยเฟิงหลง องค์ชายสิบที่มีพระชนมายุเพียงสิบเก้าพรรษา ได้หลงเชื่อคำยุยงของตระกูลพระชายา ลอบก่อการกบฏ ผลสุดท้ายพ่ายแพ้ ได้รับพระราชทานสุราพิษ

บัลลังก์นี้เต็มไปด้วยเลือด ฮองเต้เฟิงหลงที่แต่เดิมเป็นเพียงองค์ชายผู้สุขุมและใจดี กลับต้องเข้ามาอยู่ในวังวนแห่งการแก่งแย่งอำนาจโดยไม่เต็มใจ

เฟิงหลงตั้งปณิธานว่าจะไม่มีวันรักและเชื่อใจสตรีนางใด

ปีแรกที่ขึ้นครองบัลลังก์ ฮองเต้เฟิงหลงมีพระชนมายุเพียงสิบแปดพรรษาเท่านั้น ไร้ซึ่งฐานอำนาจสนับสนุน จึงต้องแต่งตั้งสองเฮาจากตระกูลใหญ่เพื่อช่วยค้ำจุนบัลลังก์ ตามธรรมเนียมที่ปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา

เฟิงหลงไม่อาจปฏิเสธบัลลังก์นี้ เพราะหากเขาไม่ขึ้นเป็นใหญ่ก็จะไม่

สามารถรักษาชีวิตของตัวเองและพระมารดาไว้ได้ ความโหดร้ายของราชวงศ์สอนให้เขากลายเป็นคนเย็นชา เขาไม่เคยไว้วางใจสตรีนางใดในโลกนี้นอกจากพระมารดา และยังไม่ต้องการมีโอรสมากคนให้วุ่นวายเหมือนพระบิดา

สิบปีที่ผ่านมาเฟิงหลงค่อยๆ ลดทอนอำนาจของพวกขุนนางใหญ่ที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง พร้อมกับการสร้างอำนาจของตัวเองขึ้นมา ตลอดสิบปีมีทั้งการลงทัณฑ์ เนรเทศ และประหารชีวิต หากอยู่ในตำแหน่งใหญ่แล้วใจอ่อนก็จะสูญเสียอำนาจ แม้แต่ชีวิตของตัวเองและคนรอบกายก็คงรักษาไว้ไม่ได้

ฮ่องเต้เฟิงหลงอดทนและพยายามมาสิบปี บัดนี้อำนาจของพระองค์นับว่ามั่นคง สามารถกำจัดการขุนนางชั่ว สนับสนุนผู้มีความสามารถ แคว้นตงในรัชสมัยของฮ่องเต้เฟิงหลงจึงเป็นดั่งยุคทอง มีกองทัพที่ศัตรูเกรงกลัว บัณฑิตได้แสดงความสามารถ การค้าเฟื่องฟู กวีศิลปินรุ่งเรือง ผู้คนค่อยๆ ลืมเหตุการณ์นองเลือดเมื่อสิบปีก่อน

การประชุมขุนนางเข้าวันนี้ เสนาบดีกรมพิธีการทูลเสนอเรื่อง
กำหนดการคัดเลือกสนมนางใน ซึ่งมีธรรมเนียมการคัดเลือกทุกสามปี รอบของสามปีคือเมื่อปีที่แล้ว แต่ฮ่องเต้มีรับสั่งให้เลื่อนมาเพราะปีที่แล้วเกิดอุทกภัยใหญ่ทางใต้ ฮ่องเต้เฟิงหลงมีพระชนมายุยี่สิบแปดพรรษาในปีนีตรงมีสนมนางในจำนวนไม่น้อย แต่กลับไม่มีองค์ชายองค์หญิงเลยแม้แต่องค์เดียว ทำให้เหล่าขุนนางกังวลเรื่องผู้สืบทอดบัลลังก์ยิ่งนัก ทว่าฮ่องเต้เฟิงหลงไม่ได้เดือดร้อนใจแม้แต่น้อย ยกเรื่องการคัดเลือกให้ไท่เฮากับฮองเฮาจัดการ พระองค์ไม่เคยไปร่วมการคัดเลือกสนมเลยสักปี

หลังประชุมขุนนางตอนเช้า ฮ่องเต้เฟิงหลงเสด็จไปเข้าเฝ้าไท่เฮาตามปกติ ไท่เฮาก็ทรงกังวลเรื่องผู้สืบทอดบัลลังก์เหมือนเหล่าขุนนาง

“ฮ่องเต้ ปีนี้ไปร่วมคัดเลือกสนมกับแม่ได้หรือไม่ จะได้คัดเลือกผู้ที่เหมาะสมด้วยตัวเอง” ไท่เฮาเอ่ยกับโอรสของพระนาง

“ลูกแล้วแต่เสด็จแม่พะยะค่ะ ผู้ที่เสด็จแม่เลือกก็คือผู้ที่ลูกเลือก”
ฮ่องเต้ฟังหลงไม่ชอบมารยาของสตรี จึงเพียงแค่เสด็จไปตำหนักต่างๆ เพื่อ
ปลดปล่อยความต้องการเท่านั้น ไม่ได้ยึดติดกับความชอบหรือไม่ชอบต่อ
ผู้ใด

“แต่ปีนี้บุตรสาวของแม่ทัพนายกองหลายเหล่า อีกทั้งบุตรสาวของ
เจ้าเมืองต่างๆ ก็เดินทางมาร่วมคัดเลือกด้วย แม่ว่าฮ่องเต้ไปเลือกด้วย
ตัวเองจะดีที่สุด” ไทเฮารู้ว่าการคัดเลือกสนมก็เหมือนการคัดเลือกขุนนาง
ทางอ้อม หากโปรดบิดาก็เลือกบุตรสาว พระนางจึงอยากให้ฮ่องเต้ไปเลือก
ด้วยตัวเอง พระนางเป็นพระมารดาของฮ่องเต้ เห็นความขมขื่นและความ
จำใจของโอรส เห็นความห่อเหี่ยวไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยมาตลอดหลายปี
และรู้ว่าโอรสไม่เคยไว้วางใจสตรีใด เพราะอดีตที่เจ็บปวดเหล่านั้น

“หากเสด็จแม่ต้องการ ลูกก็จะไปร่วมด้วยพะยะค่ะ” ฮ่องเต้ฟังหลง
เพียงอยากทำให้เรื่องเหล่านั้นจบสิ้นไปโดยเร็วที่สุด พระองค์ยังมีงานบ้านเมือง
อีกมากมายที่ต้องจัดการและสำคัญกว่าการเลือกสตรีที่ไม่จริงใจเหล่านั้น
มากนัก

“ปีนี้บุตรสาวคนเล็กของไต้เท้าจ้าวก็เข้าร่วมคัดเลือกด้วย”

ฮ่องเต้ฟังหลงให้ความสำคัญกับจ้าวเหวินมู่ เสนาบดีกรมกลาโหม
คนปัจจุบัน เพราะจ้าวเหวินมู่มีความซื่อสัตย์และจงรักภักดี ไม่ว่าตระกูล
จ้าวจะส่งบุตรสาวคนใดเข้าร่วมคัดเลือก แน่หนอนว่านางจะต้องได้รับคัด
เลือกโดยไม่มีข้อแม้ “ลูกเข้าใจแล้วพะยะค่ะ”

“หากฮ่องเต้ต้องการพบนางก่อน แม่ก็จะเรียกตัวนางเข้าวัง”

“พบกันวันใดล้วนเหมือนกัน ไม่จำเป็นต้องลำบากเสด็จแม่เลย
พะยะค่ะ ถึงอย่างไรลูกก็จะไม่ลืมหูลูกนางอย่างแน่นอน”

เมื่อพูดคุยเรื่องบ้านเมืองจบแล้ว ไทเฮาก็ชวนโอรสสนทนาถึงรสชาติ
ของชาและอากาศในยามนี้ พระนางไม่ต้องการสร้างแรงกดดันให้โอรสจน
เกินไป ตำหนักนี้ควรเป็นสถานที่ผ่อนคลายของฮ่องเต้มากที่สุด

จวนเสนาบดีกรมกลาโหม

จ้าวเหวินมู่กำลังวุ่นวายตามหาบุตรสาวคนเล็ก ปีนี้บุตรสาวคนเล็กของตระกูลจ้าวอายุสิบแปดปี แคว้นตงกำหนดอายุการคัดเลือกไว้ที่สิบเจ็ดปี จ้าวเหวินมู่หาเหตุเลียงไม่ส่งบุตรสาวเข้าวังมาหนึ่งปี แต่ปีนี้เห็นทีจะหมดหนทางบ่ายเบี่ยงแล้ว

จ้าวเหมยเงินอายุสิบแปดปีแล้วแต่ยังไม่ได้แต่งงานเพราะอุปนิสัยของนางออกจะห้าวหาญเกินสตรีไปสักนิด ด้วยถูกเลี้ยงดูอย่างตามใจมาตลอด จ้าวเหวินมู่จึงหนักใจและกังวลนัก หากนางได้รับเลือกเข้าวัง กลัวจะไปสร้างความไม่พอใจให้ผู้มีอำนาจจนตัวเองต้องเดือดร้อน เช้าวันนั้นเสนาบดีกรมพิธีการทูลเสนอกำหนดวันคัดเลือกมาแล้ว เขากลับถึงจวนจึงคิดจะบอกกล่าวและกำชับการวางตัวให้บุตรสาวคนเล็ก แต่ปรากฏว่าบ่าวรับใช้หานางไม่พบ ยามนี้จึงต้องวิ่งวุ่นตามหากันทั้งจวน

“ไทเฮาพูดเอง เห็นทีจะเลี้ยงไม่ได้แล้วละท่านพี่ ข้าก็เป็นห่วงลูกของเราเหมือนกับท่าน” มารดาของจ้าวเหมยเงินบอกกับจ้าวเหวินมู่ ผู้เป็นสามี

“ข้ากลัวแต่ว่าพอนางเข้าวังไปแล้วจะเศร้าเสียใจ ไม่สดใสร่าเริงเหมือนเก่า” จ้าวเหวินมู่รักและตามใจบุตรสาวคนเล็กที่สุด ทั้งยังเป็นห่วงนางที่สุดด้วย

“อย่ากังวลไปเลยเจ้าคะท่านพี่ ลูกเราย่อมมีวิชาสนาของตัวเอง เราไม่สามารถกำหนดความสุขความทุกข์ในใจของลูกได้ ทำได้เพียงเลี้ยงดูและอบรมสั่งสอนให้ดีที่สุด เงินเออร์โตพอที่จะควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้แล้ว ข้าเชื่อว่านางสามารถดูแลตัวเองได้เจ้าคะ”

“อ้อ แม้ว่าฝ่าบาทจะไม่โปรดนาง แต่คงไม่ทำร้ายนางเพราะเห็นแก่ข้า พวกเรายังพอวางใจในเรื่องนี้ได้” เขาอยู่เคียงข้างฮ่องเต้มานานหลายปีเพียงนี้ ไม่เคยร้องขอรางวัลตอบแทนสูงค่า ทว่าความสุขของบุตรสาวเป็นเรื่องที่เขาปล่อยวางไม่ได้

“ข้าก็หวังให้เป็นเช่นนั้นเจ้าคะท่านพี่” มารดาของจ้าวเหมยเงินจับมือ

สามีเพื่อให้เขาลดความกังวลลงบ้าง ไม่เช่นนั้นจะเสียสุขภาพเอาได้ หากทั้งสองล้มป่วยไป เงินเอิร์คงเสียใจมากเป็นแน่

จ้าวเหมยเงินนั่งอยู่บนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง นางกำลังคิดหาหนทาง การคัดเลือก ส่องต่องค์นี้ขึ้นชื่อเรื่องความเย็นชาและโหดเหี้ยม น่ากลัว เกินไปแล้ว ขนาดลูกพี่ลูกน้องสตรีตระกูลนางยังรีบแต่งงานเพื่อหลีกเลี่ยง การเข้าวัง คงมีแต่สตรีไร้ความรู้สึกรหรือเสียสติกระมังที่ปรารถนาชิงตัวเอง ไว้ในวังหลวง

ต้นไม้ต้นข้างๆ มีบุรุษผู้หนึ่งนั่งอยู่ เขาคือฟางหลิว เป็นบุตรชาย คหบดีผู้ร่ำรวยจากการค้าไม้ และยังเป็นสหายของจ้าวเหมยเงินด้วย นาง คบสหายเพื่อผลประโยชน์ทางการเงินโดยเฉพาะ

“ลีน้อย เจ้าจะกังวลไปไย เจ้าจะได้รับคัดเลือกหรือไม่ก็ยังไม่แน่” ฟางหลิวยิ้มขณะที่พูด เขาเอ็นดูจ้าวเหมยเงินเหมือนน้องสาวแท้ๆ

“อาหลิว ท่านว่าข้างดงไม้พอหรือ” จ้าวเหมยเงินขมวดคิ้วแล้วถาม ฟางหลิว ในยามที่อารมณ์ไม่ดี จากที่ไม่เคยถือเรื่องหน้าตา ก็อาจจะถือ ขึ้นมาก็ได้

“หาмиได้”

“ท่านว่าข้าไม่น่ารักหรือ”

“หาмиได้”

“ท่านว่าข้าไม่น่าทะนุถนอมหรือ”

“คล้ายว่าจะเป็นเช่นนั้น” ฟางหลิวไม่กล้าใช้คำว่าน่าทะนุถนอมกับ จ้าวเหมยเงิน

จ้าวเหมยเงินตัวตวยตวยจ้องมองฟางหลิวอย่างโกรธเคือง เหตุใด จึงกล่าวหาน่าทะนุถนอม บิดาพูดเสมอว่าเป็นห่วงนางทุกครั้งที่นางก้าว เท้าออกจากประตูจวน นี่คือการที่น่าทะนุถนอมไม่ใช่หรือ

“ตกลงว่าเจ้าต้องการให้ตัวเองได้รับเลือกหรืออาเงิน” ฟางหลิวยิ้ม

ข้าหลังจากเห็นสายตาไม่พอใจของสตรีนี้สยงชุกชนผู้นี้

“ไม่ยาก” จ้าวเหมยเงินตอบออกมาตามความรู้สึกทันที ได้ยินว่าเป็นสนมมีข้อห้ามหลายเรื่อง นางเกลียดที่สุดก็คือข้อห้าม คนเราเกิดมาควรมีอิสระเป็นของตัวเองไม่ใช่หรือ ชีวิตใครก็เป็นชีวิตของคนนั้น ไม่ควรมาบังคับกัน

“ไม่ยากก็คงทำอะไรไม่ได้แล้ว อีกไม่กี่วันเจ้าต้องเข้าวังไปรอคัดเลือก บิดาของเจ้าคือเสนาบดีกรมกลาโหม ไม่มีทางเลือกอีกแล้ว ยอมรับและทำใจเถอะ”

“นี่ข้าเรียกท่านมาปรึกษา ไม่ได้เรียกมาเกลี้ยกล่อมนะ”

“ข้าไม่ได้เกลี้ยกล่อม ข้าพูดความจริงให้เจ้าฟัง” คบหาเป็นสหายลี้ม้วยกันมาตั้งแต่ยังเล็ก เนื่องจากคฤหาสน์ตระกูลฟางอยู่ติดกับจวนตระกูลจ้าว ฟางหลิวคือถุงเงินของจ้าวเหมยเงินนั่นเอง แต่ฟางหลิวก็ไม่ได้ถือสาเพราะเขาเห็นนางเป็นน้องสาวคนหนึ่ง น้องสาวที่หาหาญและชุกชนคล้ายน้องชาย มีนางอยู่ ชีวิตเขาก็สนุกมีชีวิตชีวาไม่น้อย

“เฮ้อ...” จ้าวเหมยเงินทำได้เพียงถอนหายใจ

“คุณหนู รีบลงมาเถอะเจ้าคะ ได้เท่าสั่งให้คนตามหาท่านแทบจะพลิกแผ่นดินแล้ว” เสี่ยวมู่ สาวใช้ประจำตัวของจ้าวเหมยเงินร้องเรียกนางจากด้านล่าง ดูแล้วร้อนกร้อนใจยิ่ง

“อาเงิน เจ้ากลับไปเถอะ อย่าทำให้ได้เท่าเจ้าเป็นห่วงเลย เจ้าคิดไว้แล้วว่า หากเจ้าหนี ตระกูลจ้าวจะเดือดร้อน เจ้าจงตระหนักไว้เท่านั้นเป็นพอ” ฟางหลิวยิ้มให้กำลังใจนาง

จ้าวเหมยเงินถอนหายใจแล้วจึงกระโดดลงจากต้นไม้และเดินตามเสี่ยวมู่กลับจวนอย่างไม่เต็มใจ

จ้าวเหวินมู่ ครอบบุตรสาวอยู่ที่ห้องหนังสือ พอนางเข้ามาก็ถอนหายใจ
ครั้งแรก ในยามปกติที่นางชุกชน หนีเที่ยว ไม่รักษาความเป็นสตรี เขายัง

ไม่เคยถอนหายใจด้วยซ้ำ

จ้าวเหมยเงินก็ถอนหายใจตามบิดา “เฮ้อ... ท่านพ่อน่าจะส่งข้าไปอยู่ไกลๆ เสียตั้งแต่แรก จะได้ไม่ต้องถูกบังคับเช่นนี้ ข้าอยากมีชีวิตยืนยาว อยากมีอิสระ แม้จะลำบากบ้างก็ไม่ใช่ไร” เพราะถึงอย่างไรนางก็มีเงินของฟางหลิว

“พ่อจะส่งเจ้าไปลำบากได้อย่างไรเล่าเงินเออร์” จ้าวเหวินมู่แอบนึกเสียใจที่ไม่จับนางแต่งงานเสียก่อนหน้านี้ หากบุรุษที่จะดีต่อนางผู้เดียวคงดีกว่า

“เข่าวังไม่ใช่เป็นความลำบากที่สุดแล้วหรือเจ้าคะ” โทษใครได้เล่า นางต้อรันไม่ยอมแต่งงานเอง

“ในวังมีกฎเกณฑ์มากมาย เจ้าต้องระมัดระวังกิริยามารยาทให้มาก อย่าไปเที่ยวปิ่นต้นไม้ต้นไหนในวังเด็ดขาด จะเข้าออกตำหนักไหนก็ต้องระมัดระวังเท่าที่เดิน โดยเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าพระพักตร์ จำไว้ว่า พุดน้อย รื่นน้อย เกี้ยวซ้องน้อย ดีที่สุด” จ้าวเหวินมู่เป็นห่วงบุตรสาวยิ่งนัก

“ข้าจะพยายามเจ้าคะ”

“ไม่ใช่พยายาม แต่ต้องทำให้ได้”

จ้าวเหมยเงินถอนหายใจอีกครั้งก่อนจะตอบรับ “เจ้าคะท่านพ่อ” เป็นอย่างฟางหลิวพูด นางหนีไม่พ้นแล้ว

จ้าวเหวินมู่ส่งสารบุตรสาว แต่ฮ้องเต็กกับไทเฮากล่าวว่าเป็นรางวัลแก่ตระกูลจ้าว เขาจึงปฏิเสธไม่ได้ “หิวหรือไม่”

จ้าวเหมยเงินพยักหน้า “ท่านแม่อยู่ในครัวหรือเจ้าคะ”

“อือ”

“ข้าจะไปช่วยท่านแม่เตรียมอาหารนะเจ้าคะ”

“อือ ไปเถอะ”

จ้าวเหมยเงินรำเริงขึ้นมา แต่พอถึงหน้าประตูเหมือนคิดขึ้นได้ จึงเดินคอตกออกจากห้องหนังสือไป ทำให้จ้าวเหวินมู่ยิ่งเป็นกังวล ก็ได้แต่

หวังว่านางจะไม่ลำบากจนเกินไปนัก

ในความรู้สึกของเจ้าเหมยเงินวันเวลาช่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว นางอยากให้เวลาเดินไปช้าๆ คลานไปยิ่งดี โฉนนางแค่อยใจไม่กี่ครั้งก็ถึงวันที่ต้องเข้าวังแล้ว

ก๊วยของจวนต่างๆ ทอยยมาหยุดอยู่หน้าประตูวังฝั่งทิศใต้ มีชั้นที่มากคอยต้อนรับ หน้าตาชั้นที่ยิ้มแย้มเกินพอดีเพื่อประจบเอาใจเหล่าคุณหนูตระกูลใหญ่ รวมทั้งเจ้าเหมยเงินด้วย ก็ใครใช้ให้บิดานางเป็นถึงเสนาบดีกรมกลาโหมเล่า อ้อ ช่องเต้อย่างไรละที่ให้บิดาของนางเป็น ท่านเต็มใจเป็นเองเสียที่ไหน หากเลือกได้บิดาคงจะพานางออกท่องเที่ยวทั่วแคว้นแล้ว

เหล่าชั้นที่นำพาบรรดาคุณหนูทั้งหลายไปที่เขตเรือนพักในวังหลวงใช้ชีวิตอย่างทรมานใจเพื่อรอวันคัดเลือก คนอื่นต่างคาดหวังจะได้รับเลือก เจ้าเหมยเงินคาดหวังให้คนอื่นมองไม่เห็นนาง แต่คนอื่นก็ยังจะมองเห็นนาง

‘ข้าได้ยินนะ’ เจ้าเหมยเงินคิดในใจอยู่ลำพัง แม้ไม่ได้มองพวกนางแต่หูได้ยินทุกคำพูด

“นั่นคุณหนูเจ้าใช้หรือไม่ ดงตามสมคำเล่าลือ แต่เรื่องที่นางชอบปีนต้นไม้ก็โด่งดังไม่แพ้กันนะ” เสียงกระซิบกระซาบนำรำคาญลอยมาเข้าหูเจ้าเหมยเงิน

นางเพียงแสรังยิ้ม ‘ใช่แล้วข้างดงตาม ขอคุณสำหรับคำชมนะ’

“เจ้าเหมยเงินเองหรือ หวังว่าคุณคิดว่าตัวเองดงตามมาก หวังจะได้รับคัดเลือกสินะ”

นางเพียงกลอกตา ‘ใช่แล้ว ข้าคาดหวังอย่างหุดหู่มากเชียวละ’

“ได้ข่าวว่าเพราะนางเป็นบุตรสาวเสนาบดีกรมกลาโหม จึงมีสิทธิ์ได้รับคัดเลือกมากกว่าผู้อื่น”

เจ้าเหมยเงินต้องห้ามตัวเองไม่ให้หัวเราะออกมา ‘ถูกแล้ว ท่านพ่อ

ของข้าใหญ่กว่าท่านพ่อของพวกเจ้า ใครมีปัญหาหรือ หากว่าข้าไม่เห็นแก่
ท่านพ่อ ข้าคงจัดการปิดปากพวกเจ้าด้วยรองเท้าของข้าแล้ว ถือว่าพวกเจ้า
โชคดีที่เราเจอกันในวัง หากเจอกันนอกวัง ข้าคงยังทำไว้ไม่ได้แน่ อดทน
ไว้นะเท้าข้า'

วันคัดเลือกสนมนางใน

คุณหนูทั้งหลายล้วนแข่งขันกันแต่งกายแต่งหน้าให้งดงามที่สุด
เพราะได้รับแจ้งจากชั้นที่ผู้ดูแลห้องเตี้ยจะเสด็จมาร่วมการคัดเลือกด้วย
เป็นปีแรก ส่วนเจ้าเหมยเงินผู้ทั้งงดงาม ป็นต้นไม้เก่ง และมีบิดาที่ใหญ่
มาก ไม่มีความกระตือรือร้นแม้แต่น้อย

‘ข้าคิดถึงต้นไม้บ้านข้าเต็มทนแล้ว’

การคัดเลือกต่อหน้าพระพักตร์ดำเนินการไปตามขั้นตอน หลายคน
ได้รับดอกไม้ที่หมายถึงไม่ได้รับคัดเลือก ก็เดินคอตกผิดหวังกลับบ้านไป
มีไม่กี่คนได้รับงูหอมที่หมายถึงผ่านการคัดเลือก ก็เดินยืดอกกลับบ้าน
รอรับราชโองการ

เมื่อถึงแถวของเจ้าเหมยเงิน นางก้มหน้ามองปลายเท้าของตัวเอง
ตลอดเวลา พอขึ้นที่เอ่ยชื่อนางและเอ่ยชื่อบิดาของนาง เจ้าเหมยเงินก็ก้าว
ไปด้านหน้าหนึ่งก้าว ไทเฮาบอกให้นางเงยหน้า นางก็เงยหน้า เป็นจังหวะ
เดียวกับที่ฮ่องเต้มองมาพอดี สายตาสองคู่จึงสบประสานกัน ฮ่องเต้ตก
ตะลึงไปชั่วครู่ แต่ก็ทรงเก็บอาการอย่างรวดเร็วจนแทบไม่เป็นที่สังเกตเห็น
ส่วนเจ้าเหมยเงินรีบขยับสายตาลบ จึงสบเข้ากับสายตาของไทเฮาแทน
ไทเฮาแยมสรวลให้นางอย่างอ่อนโยน

ฮ่องเต้ขยับหน้าขึ้นลงครึ่งหนึ่ง ชั้นที่จิงซาน “มอบงูหอม” ให้แก่
นาง

เมื่อเจ้าเหมยเงินกลับถึงจวนตระกูลเจ้า นางยังคงจ้องมองงูหอม
นั้นไม่วางตา นางอยากให้มันเป็นเพียงฝัน เมื่อนางตื่นงูหอมก็จะหายไป แต่

นางจ้องมองนานเท่าไร ฤๅหมกก็ยังอยู่ในมือ

ราชโองการแต่งตั้งให้นางเป็นชงหรง ถือว่าเป็นตำแหน่งที่สูงสำหรับสนมใหม่ และปกตินางจะต้องไปอยู่ร่วมตำหนักกับสนมอื่น แต่เพราะบิดานางเป็นเสนาบดีกรมกลาโหม นางจึงแยกตำหนักอยู่คนเดียวได้ และนางยังได้รับสิทธิพิเศษให้พาเสี้ยวมูเข้าไปอยู่ในวังได้ด้วย เหตุผลก็คือบิดานาง ‘ใหญ่’ แค่นั้นเอง

ตำหนักของจ้าวชงหรงมีชื่อว่า ‘หนึ่งอัน’ ตั้งอยู่ทางทิศใต้ฝั่งขวาของวังหลวง ตำหนักของฮ่องเต้คือเฉียนกง ตั้งอยู่ตรงกลาง ตำหนักของไทเฮาคือไท่กง ตั้งอยู่ด้านซ้ายของตำหนักเฉียนกง ตำหนักของฮ่องเฮาคือไส่วกง ตั้งอยู่ด้านขวาของตำหนักเฉียนกง

ตำหนักของนางอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากตำหนักเฉียนกงนัก ตำแหน่งของนางได้รับชั้นที่สี่คน นางกำนัลสี่คน แต่นางเลือกชั้นที่ไว้แค่หนึ่งคน นางกำนัลสองคน รวมเสี้ยวมูแล้วทั้งตำหนักจึงมีห้ารับใช้สี่คน เพราะบิดาบอกว่าเกี่ยวข้องน้อยดีที่สุด

และเพราะบิดาของนาง ‘ใหญ่’ นางจึงอยู่อย่างสุขสบาย ของที่ควรได้ก็ได้ครบ ของที่ส่งมาก็คุณภาพดี นางหวังแค่ฮ่องเต้จะลืมนางไปและปล่อยให้นางมีโอกาสใช้ชีวิตอย่างสงบสุขอยู่ที่ตำหนักนี้ก็พอ

ธรรมเนียมยามเช้าของตำหนักใน สนมชั้นสามถึงแปดผู้ได้ถวายงานฮ่องเต้ในคืนก่อนหน้าต้องไปเข้าเฝ้าฮ่องเฮาที่ตำหนัก จากนั้นฮ่องเฮาจะพาสนมชั้นสองขึ้นไป ไปเข้าเฝ้าถวายพระพรไทเฮา แล้วทุกเข้าก็วนเวียนอยู่เช่นนั้น นอกเสียจากไทเฮาจะมีรับสั่งให้งดการเข้าเฝ้า

เช้าวันที่สาม จ้าวเหมยเงินล้มป่วยเป็นไข้ ฮ่องเฮาให้หมอลหลวงมาตรวจอาการ หมอลหลวงแนะนำไม่ให้นางออกจากตำหนัก ห้ามร่างกายต้องลมเด็ดขาด ฮ่องเฮาจึงยกเว้นการเข้าเฝ้าให้นาง ฤๅใจจ้าวเหมยเงินยิ่งหนักหลายวันผ่านไป อาการของนางดีขึ้น นางก็แก่งป่วยต่อ ต่อมยาต้มที่ทำให้

ตัวร้อนผื่นขึ้น ยานี้นางก็ใช้เส้นสายเล็กน้อยให้คนนำมาส่ง หมอหลวงมา
ตรวจอาการนางแล้วส่ายหน้า กล่าวว่า เป็นโรคติดต่อ ห้ามออกจากตำหนัก
เด็ดขาด สองเฮาจึงสั่งถอดป้ายประจำตัวนางออกชั่วคราว จ้าวเหมยเงิน
จึงสุขสบายใจยิ่งกว่าเดิม

ตำหนักหญิงอันมีอ่างเลี้ยงปลาขนาดย่อมอยู่หน้าตำหนัก แต่ในอ่าง
ไม่มีน้ำสักหยด นางจึงให้ขันที่ทำความสะอาดและตักน้ำมาใส่ ขอบัวจาก
ฝายดอกไม้มาลง ขอบปลาจากฝายสัตว์เลี้ยงมาปล่อยในอ่าง ปลาที่นาง
ขอมาคือปลาตะเพียน ปลาแกง และปลาถางเตี้ยว

ขันที่และนางกำนัลต่างสงสัย สนมอื่นเลี้ยงปลามงคลสวยงามไว้
ชื่นชม แต่พระสนมของพวกเขาเลี้ยงปลากินได้ ช่างแปลกนัก

วันต่อมา นางให้ขันที่ฝ่ายงานช่างมาทำชิงช้าในสวน วันต่อมาก็ให้มา
ทำศาลา วันต่อมานางให้ขันที่ไปกราบทูลสองเฮาขอมีห้องครัวเล็ก โดยอ้าง
คำพูดของหมอหลวงที่บอกว่านางเป็นโรคติดต่อ กลัวคนอื่นจะติดโรคด้วย
จึงอยากมีครัวของตัวเอง คนนอกจะได้ไม่ต้องเข้าไปใกล้ตำหนัก สองเฮาเห็น
นางป่วยและออกไปไหนไม่ได้ ก็กลัวว่านางจะเหงา จึงทรงอนุญาตและ
พระราชทานทุกสิ่งทุกอย่างที่นางขอ ส่งคนมาสร้างห้องครัวให้ ส่งอุปกรณ์
ทำครัวมาให้ ส่งวัตถุดิบมาให้ ตำหนักหญิงอันของจ้าวเหมยเงินมีเรื่องสนุก
ให้ทำทุกวัน

‘ตำหนักอื่นจะแย่งชิงความโปรดปรานก็แย่งชิงไปเถิด ข้าจะนอน
กลางวัน ทำอาหาร ตกปลา อยู่ในตำหนักของข้าก็พอ’

นางได้ทำตามคำสั่งสอนของบิดาอย่างดีที่สุด พุดน้อย นางไม่พบเจอ
คนอื่น จึงไม่ต้องพุดให้มาก ความรู้่น้อย นางไม่สนใจคนอื่นอยู่แล้ว เกี่ยวกับ
น้อย ตราบใดที่ฮ่องเต้ไม่เสด็จมา นางย่อมไม่ต้องไปเกี่ยวข้องกับใคร

ตำหนักเขียนกง

ยามปกติบรรยาศในตำหนักเขียนกงนั้นเงียบและให้ความรู้สึก

เครื่องคิด เพราะห้องเต้เพิงหลงไม่โปรดเสียงดังระบกววนและความวุ่นวาย
ผู้ที่สามารถเข้าเฝ้าที่ตำหนักเฉียนกงได้มีเพียงไทเฮา ฮองเฮา และขุนนาง
คนสนิทเท่านั้น สนมอื่นห้ามเข้าใกล้

ห้องเต้เพิงหลงไม่โปรดคางที่ตำหนักใดถึงเข้า พอถึงยามโง่³
พระองค์จะเสด็จกลับมาบรรทมที่ตำหนักเฉียนกง จนถึงยามเหม่าจึงตื่น
บรรทมออกว่ราชการ

ยามชื้อ⁴ ห้องเต้จะนั่งอ่านฎีกาในห้องทรงพระอักษร โดยมีหวังกงกง
คอยอยู่รับใช้

หลายวันที่ผ่านมาเพิงหลงเกิดความรู้สึกคล้ายลืมนอะไรไปบางอย่าง
เป็นเรื่องน่าหงุดหงิดใจนัก แต่พยายามคิดแล้วก็คิดไม่ออกว่าลืมนสิ่งใด

เมื่อถึงเวลาเลือกสนม ชั้นที่ฝ่ายในถือถาดป้ายตำหนักต่างๆ เข้ามา
ให้ห้องเต้ทรงเลือก

ทุกวันที่ผ่านมาเพิงหลงมองป้ายเหล่านั้นโดยไม่มีความรู้สึกพิเศษใด
แค่เลือกไปให้ครบทุกตำหนักเป็นอันใช้ได้ ไม่ลำเอียงไปที่ตำหนักใดตำหนัก
หนึ่ง ทว่าหลายวันมานี้ ยามที่เพิงหลงมองป้ายเหล่านั้นแล้วกลับรู้สึกว่า
มีบางอย่างขาดหายไป แต่ไม่รู้ว่าจะไรหายไป สุดท้ายก็เลือกพลิกป้ายของ
เจียงเจาอี้ สนมใหม่ผู้เป็นบุตรสาวของแม่ทัพรักษากรณชัยแดน

คำคืนอันหนาวเหน็บ โคมไฟถูกจุดที่ตำหนักใดก็นำความอบอุ่นไป
ที่ตำหนักนั้น คืนนี้ห้องเต้เสด็จตำหนักเจียงเจาอี้ ตำหนักอื่นยังคงต้องรอ
คอยต่อไป

ห้องเต้เพิงหลงเดินเข้ามาในตำหนัก ความรู้สึกยังคงไม่แตกต่างจาก
ที่ผ่านมา

³ ช่วงเวลาตั้งแต่ 01.00 น. ถึง 02.59 น.

⁴ ช่วงเวลาตั้งแต่ 09.00 น. ถึง 10.59 น.

“อากาศคือนี่เริ่มหนาวเย็นขึ้นมาแล้ว เสด็จเข้าด้านในเถอะเพคะ ต้อง
ลมเย็นมากไปจะประชวรเอาได้” เสียงหวานใสของเจียงเจาอี้ หากผู้อื่นได้
ฟังคงอ่อนโยนกับนางมากขึ้น แต่ฮ่องเต้เพียงพยักหน้าเล็กน้อย และเสด็จ
เข้าห้องด้านในไม่สนใจว่านางจะตามมาหรือไม่ แม่เจียงเจาอี้จะรู้สึกผิดหวัง
กับการตอบสนองนั้น ทว่าก็ยังรีบตามเสด็จเข้าไปอยู่ดี

ยามโผน ฮ่องเต้เพิ่งหลงเสด็จกลับตำหนักเจียนกง ระหว่างทาง
เหมือนมีเสียงหนึ่งร้องเรียกพระองค์ให้หันไป เสียงนั้นแผ่วเบาคล้ายหูแว่ว
ไปเอง

หวังกงกเห็นฮ่องเต้ยืนนิ่งและมองไปทางทิศใต้ของวังกว่าครึ่งเค่อ
แล้ว กล่าวว่าจะประชวรเอาได้

“ฝ่าบาท อากาศคือนี่เย็นนัก ถนอมพระวรกายด้วยพะยะค่ะ”

“อือ” ฮ่องเต้เพิ่งหลงตรัสเพียงแค่นั้นแล้วเสด็จกลับตำหนักเจียนกง

‘แปลกนัก เห็นอยู่ว่าไม่มีอะไร แต่เหตุใดใจข้าถึงไม่เห็นด้วยกับ
สายตาของข้ากันนะ’

สอง พระสนมเหมยเจิน

จ้าวเหมยเจินคิดว่าการเป็นสนมนี้ก็สุขสบายไม่น้อย ช่างได้ไม่เสียใจ
มา ยิ่งสุขสบายใจเข้าไปใหญ่ หากมีใครถามเด็กหญิงคนหนึ่งว่าโตขึ้นเจ้า
อยากเป็นอะไร เด็กหญิงทุกคนจะตอบว่าเป็นภรรยาที่ดี เป็นมารดาที่ดี
ส่วนจ้าวเหมยเจินตอนเด็กนั้น เมื่อทำนอาของนางถามด้วยคำถามเดียวกัน
นางตอบว่า 'ข้าเป็นอะไรก็ได้ ขอแค่ร่ำรวยและสุขสบายก็พอ'

เวลานี้นางก็คล้ายจะสุขสบายใจที่สุดในที่แห่งนี้แล้ว เดิมทีนาง
วางแผนว่าจะแต่งงานกับบุรุษที่เธอพึงนาง บุรุษผู้นั้นต้องเป็นทายาทตระกูล
ใหญ่ที่โง่เขลา มีบิดามารดาแก่ชราพูดน้อย ไม่มีพี่น้อง เพราะนางตั้งเงื่อนไข
หลายข้อ จึงทำให้ไม่ได้แต่งงานจนอายุสิบแปดปี

ขณะที่และนางกำลังตำหนักหนึ่งอันกำลังมองพระสนมนั่งยองๆ สอง
มือจับเบ็ดตกปลาที่ทำขึ้นเอง พระสนมหย่อนเบ็ดตกปลาที่อยู่ในอ่าง ถูก
แล้ว ตกปลาในอ่าง ปลาที่พระสนมเฝ้าฟุ่มฟักเลี้ยงดูมาหลายเดือน วันนี้
พระสนมอยากกินปลาหนึ่ง

ได้วงกงเสนอตัวว่าจะช้อนปลาในอ่างให้เอง แต่พระสนมกลับบอก

ว่าปลาจะอ่อยมากขึ้น หากเราเป็นผู้ตกมันขึ้นมาเอง

ตกในอ่างเลี้ยงนี้หรือพะยะค่ะ ไต้วงกงกตแล้วก็ไม่เข้าใจ

“เจ้าปลาน้อย ถูกขุนจนอ้วนพี มีเนื้อมีมัน จับมันมาทอดมานึ่ง
ตอบแทนพระคุณผู้เลี้ยงดู” จ้าวเหมยเงินถึงขนาดร้องเพลงให้ปลาฟัง

“พระสนม นิ่งเก้าอี้ดีหรือไม่พะคะ” นิ่งยongๆ กับพื้นเช่นนี้ไม่งามเลย
เสียมู่เป็นห่วงภาพลักษณ์พระสนมยิ่งนัก

“อย่าส่งเสียงดัง เดี่ยวปลาจะแตกตื่น” จ้าวเหมยเงินจู้ปากให้เสียมู่
เจียบเสียง

ปลาคงจะกระโดดออกมาจากอ่างแล้วหนีไปกระมังพะยะค่ะ ว่าแต่
อ่างน้อยๆ เพียงแค่นี้ เหตุใดพระสนมยังตกปลาไม่ได้เสียที หรือปลาจะมี
ทางลับหนีไปได้ ไต้วงกงสงสัย

“ยังตกไม่ได้อีกหรือพะคะ” เสียมู่ถามแทนสิ่งที่ไต้วงกงกต

“อ้อ ข้าไม่ได้ใส่ตะขอเบ็ด” จ้าวเหมยเงินพูดเหมือนไม่ใช่เรื่องแปลก
อะไร

ฮะ! ทุกคนในที่นั้นต่างพากันจ้องมองพระสนม ตกปลาไม่ใส่ตะขอ
เบ็ด แล้วปลาจะอัปปากคาบเชือกขึ้นมาเองได้หรือ

จ้าวเหมยเงินรู้ว่าทุกคนคงมีคำถาม จึงตอบให้ด้วยความเต็มใจ “ตก
ปลาในอ่าง หากใส่ตะขอ ครู่เดียวก็ตกได้ ทำให้ไม่สนุก” ชีวิตในวังหลวง
มีเรื่องสนุกน้อยยิ่งนัก จ้าวเหมยเงินต้องทำให้ตัวเองไม่เบื่อตายไปเสียก่อน
ผ่านไปไม่นาน ก็ได้ยินเสียง เฮ้อ...

จ้าวเหมยเงินถอนหายใจออกมา “ไต้วงกง จับมา” แล้วนางก็หึ่ง
เบ็ด เดินเข้าครัว

คงหิวจนทนไม่ไหวแล้วสินะพะยะค่ะ

ตำหนักไฮวกง

เฉาฉู่เป็นสองเฮามาสิบปี บิดาของนางคือเฉาฝู เป็นอดีตรัศโรเสนาบดี

แห่งแคว้น นางได้รับการแต่งตั้งให้เป็นสองเฮาตอนอายุสิบหกปี นางหวัง
มาตลอดว่าตัวเองจะเป็นผู้ที่สามารถเปิดใจฮ่องเต้ได้ เข้าข้างตัวเองมาหลาย
ปี อดทนรอมาหลายปี สุดท้ายนางก็รู้ว่าใจของฮ่องเต้นั้นไม่มีวันรับสตรีใด
เข้าไป และฮ่องเต้ก็ไม่ยอมให้นางมีลูก พระองค์ช่างโหดร้ายต่อสตรีนัก

บิดาของนางขอลาออกจากราชการเมื่อปีที่แล้ว เนื่องจากปัญหา
สุขภาพตามที่ท่านกล่าวอ้าง แต่ความจริงเป็นเช่นไร นางทราบดี ฮ่องเต้ไม่
โปรดให้ขุนนางแบ่งฝักแบ่งฝ่ายโจมตีกันไปมา พระองค์ต้องการให้ทุกคน
สามัคคีร่วมกันทำงานเพื่อราษฎร แต่บิดาของนางเคยเป็นใหญ่ มีหรือจะ
ยอมลดอำนาจตัวเองลง สุดท้ายก็ถูกบีบจนต้องลาออก

เวลาผ่านไปสิบปี บิดายังคงมองฮ่องเต้เป็นเด็กหนุ่ม แต่ตัวนางรู้ดี
ฮ่องเต้ได้เติบโตขึ้นหลังจากเหตุการณ์เลวร้ายต่างๆ ตอนที่ขึ้นครองบัลลังก์
ใหม่ๆ บิดาของนางยังควบคุมพระองค์ได้ แต่ผ่านไปหลายปี มังกรที่ไผ่บิน
ขึ้นสูงแล้ว มีหรือจะยอมถูกควบคุมต่อไป บิดานางพ่ายแพ้ สูญเสียอำนาจ
ตัวนางในตอนนี้งไม่มีหลักให้พึ่งพิง มีเพียงพระเมตตาของฮ่องเต้เท่านั้น
นางจึงสามารถรักษาชีวิตรอดอยู่ในวังหลังแห่งนี้ได้

“มามา อาการของจ้าวซงหรงยังไม่ดีขึ้นอีกหรือ มีเพียงนางที่ไม่เคย
ถวายนานสักครั้ง” สองเฮาเพียงทำหน้าที่ของตัวเองให้ดี แลกกับชีวิตที่
ฮ่องเต้ละเว้นให้

“ทูลสองเฮา หมอหลวงรายงานว่าอาการยังคงเหมือนเดิมพะคะ”

“นี่ก็หลายเดือนมาแล้ว เจ้าลองไปตรวจสอบว่าหมอหลวงผู้นี้เป็นคน
ของผู้ใด โรคภัยแรงเพียงใดกันถึงเป็นอยู่หลายเดือนเพียงนี้”

“พะคะ หม่อมฉันจะให้คนไปสืบประวัติของหมอหลวงผู้นี้ แล้วทาง
ตำหนักหนิงอัน สองเฮาจะให้คนไปดูหรือไม่พะคะ”

“ยังไม่ต้อง รอให้สืบหาผู้อยู่เบื้องหลังการกลั่นแกล้งนี้ได้ก่อนเถอะ”

“ทราบแล้วพะคะ”

ตำหนักเขียนกง

อากาศเริ่มหนาวเย็นลง ใบไม้ร่วงหล่นไปหมดแล้ว ช่องเตี้ยกำลังนั่งอ่านฎีกาอยู่ภายในตำหนักเหมือนเช่นทุกวัน

“หวังกงกง ได้ทำจ้าวเป็นอย่างไรบ้าง” ช่องเตี้ยส่งหวังกงกงไปเยี่ยมเสนาบดีกรมกลาโหมที่ล้มป่วยจนลุกมาประชุมเข้าไม่ไหว

“ยังคงนอนชมอยู่พะยะค่ะ ใช้ขึ้นสูงและอ่อนแรง”

“หมอหลวงไปดูแล้ว ยังไม่ดีขึ้นอีกหรือ”

“ยากี่จัดให้หลายขนานแล้วพะยะค่ะ แต่ได้ทำจ้าวคงจะป่วยที่ใจพะยะค่ะ” หวังกงกงถ่ายทอดทุกประโยคที่หมอหลวงบอกมา

“ตรอมใจคิดถึงใครกัน สุหยินของเขากียังอยู่ไม่ใช่หรือ หรือว่ามีอนุภรรยาไว้นอกบ้านเล่า” เฟิงหลงยังคงก้มหน้าตรวจฎีกา

“คิดถึงบุตรสาวคนเล็กที่ได้เฝ้ารักตั้งดวงใจพะยะค่ะ” ประโยคนี้หวังกงกงถ่ายทอดคำพูดของใต้เท้าจ้าวเอง เขากับใต้เท้าจ้าวอยู่เคียงข้างคอยสนับสนุนช่องเตี้ยมาตั้งแต่ช่องเตี้ยเป็นองค์ชาย ใต้เท้าจ้าวคอยปกป้ององค์ชายเก่าในขณะที่พี่พี่หม้ายผ้าน้อง ช่องเตี้ยนับถือใต้เท้าจ้าว เขาเองก็เคารพใต้เท้าจ้าวมากเช่นกัน เห็นได้เท่าอนถอนหายใจเป็นห้วงบุตรสาวแล้ว จะให้เขานิ่งนอนใจได้อย่างไร

“บุตรสาวของใต้เท้าจ้าวหรือ” เฟิงหลงเงยหน้าขึ้นในที่สุด ที่แท้เขาได้แต่งตั้งบุตรสาวใต้เท้าจ้าวให้เป็นขงทรง เขาลืมนางไปเสียได้

เสนาบดีจ้าวเหวินมู่เป็นผู้ซื้อตรงและกล้าหาญ เฟิงหลงชอบคนผู้นี้ไม่น้อย เมื่อเขาเริ่มสร้างอำนาจของตัวเอง จ้าวเหวินมู่เพียงแค่สนับสนุนเขาไม่ได้เรียกร้องสิ่งใดตอบแทน เขาจะมอบตำแหน่งอัศวินเสนาบดีให้ก็ไม่รับคนแบบใดกันที่ไม่ชอบอำนาจ เขาหลงใจจ้าวเหวินมู่หลายครั้ง และจ้าวเหวินมู่ก็ไม่ทำให้เขาผิดหวังสักครั้ง เขาจึงแต่งตั้งบุตรสาวของจ้าวเหวินมู่เป็นสนม ตอบแทนความซื่อสัตย์จงรักภักดี

แต่เหตุใดเขาจึงไม่เคยพบนางเลย ป้ายชื่อตำหนักนางก็ไม่เคยผ่าน

ตา จริงลี สองเฮาบอกว่าซงหรงป่วย ไม่สามารถถวายงานได้ แต่ที่นั่นก็
เดือนมาแล้ว อาการนางหนักหนาแค่ไหนกัน

“หวังกงกง จ้าวซงหรงยังไม่หายป่วยหรือ”

“ทุลฝ่าบาท หมอหลวงรายงานว่าพระสนมอาการไม่ดีขึ้น แต่สองเฮา
สงสัยในเรื่องนี้ จึงให้คนสืบอยู่พะยะค่ะ”

“ข้าก็สงสัยเช่นกัน” เฟิงหลงเชื่อว่าสองเฮาต้องสืบจนรู้แน่นอน เพราะ
นางคงไม่กล้าทำให้เขาไม่พอใจแน่ แต่คนที่มักกล้าทำเรื่องนี้ ยังหวังจะมี
ลมหายใจอยู่หรือไม่

“ฝ่าบาทจะเสด็จไปตำหนักหนิงอันหรือไม่พะยะค่ะ”

“ยังก่อน” เฟิงหลงคิดว่าไม่มีเหตุจำเป็นใดที่เขาจะไปพบนาง นาง
ป่วยก็ให้หมอหลวงไปถึงจะถูก แต่นางเป็นบุตรสาวได้เท่าจ้าว ถ้าเช่นนั้น
จะให้เขาเฉยเมยไม่สนใจก็คงไม่ได้ “หวังกงกง ประกาศออกไป แต่งตั้ง
จ้าวซงหรงเป็นชีวหรง”

แม้หวังกงกงจะคาดหวังให้ฮ่องเต้เสด็จไปตำหนักหนิงอันสักครั้ง แต่
เขารู้จักพระองค์ดี ฮ่องเต้ไม่เคยให้ความสำคัญกับเรื่องของสตรีมากกว่า
งานบ้านเมือง แค่เลื่อนขั้นให้ทั้งที่ไม่เคยถวายงานก็ถือว่าดีมากแล้ว

ราชโองการประกาศแต่งตั้งจ้าวซงหรงเป็นจ้าวชีวหรง จ้าวเหมยเงิน
คิดว่าหน้าไม่เคยพบแต่เลื่อนขั้นให้ คงเป็นเพราะบิดาของนางอีกเช่นเคย ก็
ดีเหมือนกัน เบี้ยหวัดของตำแหน่งสนมเพิ่มขึ้นอีกหน่อย จะให้นางเลื่อน
ขั้นอีกก็ขึ้น นางก็ยินดี

“ยินดีกับพระสนมด้วยพะยะค่ะ” ไต้วงกงยิ้มกว้าง เจ้านายเติบโต
ก้าวหน้า ขำรับใช้ก็พลอยสบายไปด้วย ติดตามพระสนมนับเป็นวาสนา

“ยินดีกับเงินที่ข้าจะได้รับดีกว่า” จ้าวเหมยเงินยิ้มเมื่อคิดถึงเงินเหล่านี้นั้น

เสียมู่อุ้มพร้อมทั้งสายหน้า ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี คุณหนูของนางก็

รักเงินรักทองยิ่งกว่าสิ่งใด ทั้งที่เกิดขึ้นมาก็ไม่เคยขาดเรื่องเหล่านี้ แต่คุณหนูเคยบอกว่ายังมีมากยิ่งอุ่นใจ “วันนี้จะให้ห้องเครื่องทำอาหารพิเศษหรือไม่เพคะ”

“ข้าจะเข้าครัวเอง” จ้าวเหมยเงินอารมณ์ดีจึงอยากเข้าครัว

“แต่ปลาในอ่างเหลือแต่ตัวเล็กๆ แล้วพะยะค่ะ” โต้วงกงมองอ่างปลาหน้าตำหนัก เกือบจะถอนหายใจออกมาแล้ว ดีที่ห้ามตัวเองไว้ทัน

“ข้าควรให้โอกาสลูกปลาทั้งหลายได้เติบโต อ้อ... โต้วงกง เจ้าไปขอปลาจากสองเฮามาก็แล้วกัน”

โต้วงกงทำหน้าไม่เข้าใจ “สองเฮามีปลาด้วยหรือพะยะค่ะ”

“ข้าเคยเห็นอยู่ว่าในสระบัวหน้าตำหนักสองเฮามีปลาวัยน้ำเล่นอยู่หลายตัวเลย”

“ปลา... สระบัว... เอ่อ... นั่นเป็นปลาที่ฝ่าบาทพระราชทานแก่สองเฮาพะยะค่ะ กระหม่อมเกรงว่าคงจะกินไม่ได้” โต้วงกงยังรักศิระของตัวเองอยู่

จ้าวเหมยเงินกัดริมฝีปากด้วยความขัดใจ

เสี่ยวมู่จึงต้องเข้ามาแก้ปัญหา “หม่อมฉันจะไปขอปลาจากห้องเครื่องหลวงให้เองเพคะ”

“ปลาทายแล้วนะหรือ” จ้าวเหมยเงินชอบปลาสดๆ

“ปลาไม่ตายก็ทำอาหารไม่ได้นะเพคะ” เสี่ยวมู่รู้จักคุณหนูของตัวเองดี

“ถูกของเจ้า ฮ่าๆ”

“พระสนม หัวเราะเสียงดังได้อย่างไรเพคะ ไม่งามเลย” เสี่ยวมู่เตือนด้วยความเป็นห่วง เพราะได้ทำสังนักร้องไห้ให้ช่วยรักษากิริยาของคุณหนูด้วย รักษากิริยาไว้ได้เท่ากับรักษาศีวิตไว้ได้

จ้าวเหมยเงินลืมหันหัน จึงเปลี่ยนมาหัวเราะแบบไม่มีเสียง หัวเราะเจี๊ยบๆ พร้อมกับไหล่ที่สั่น

ได้วงกงเก็บบกลั่นข้าวไว้มิไหว เพราะท่าทางของพระสนมชวนให้
คนหัวเราะตามนัก

ส่วนเสียวมูกี่พูดอะไรไม่ออก คุณหนูก็คือคุณหนู เอ้อ...

สามวันผ่านไป สองเฮาสืบหาผู้อยู่เบื้องหลังการกล่าวเท็จเรื่องอาการ
ป่วยของจ้าวชีวิตรงได้ในที่สุด จึงรีบกราบทูลให้ฮ่องเต้ทรงทราบ ฮ่องเต้
ต้องการลาผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดมาลงโทษให้เป็นตัวอย่าง จึงสั่งสองเฮาไม่
ให้เปิดเผยเรื่องที่สืบมาได้ พระองค์จะหาหลักฐานมัดตัวผู้ที่บังอาจมาลองดี
กับอำนาจของฮ่องเต้ให้ดั้นไม่หลุด

“หวังกงกง ส่งคนไปแจ้งตำหนักหนึ่งอัน ยามเซ็น⁵ ข้าจะไปดื่มชา
ด้วย” เฟิงหลงต้องการไปเยี่ยมจ้าวชีวิตรงผู้นี้สักครั้ง เพื่อดูว่าหน้าตานาง
เป็นอย่างไร จึงทำให้มีผู้วางแผนขัดขวางเขาไม่ให้ไปพบนาง

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ” หวังกงกงเร่งส่งคนไปแจ้งที่ตำหนักหนึ่งอัน
เพราะนี่ก็ใกล้ยามเซ็นแล้ว แสดงอาการดีใจออกมายิ่งกว่าเจ้าของตำหนัก
หนึ่งอันเสียอีก

ตำหนักหนึ่งอัน

หลังได้รับแจ้งว่าฮ่องเต้จะเสด็จมาในอีกไม่ถึงครึ่งชั่วยาม⁶ นี้ ตำหนัก
หนึ่งอันก็ตกอยู่ในความวุ่นวาย เพราะพวกเขาหาพระสนมไม่พบ!

“พระสนม พระสนม” เสียงซ้ำรับใช้ที่มีอยู่ด้วยกันสี่คนช่วยกันตะโกน
ไปทั่วตำหนัก ค้นหาทุกซอกทุกมุม แม้แต่ใต้เตียง ในตู้ และอ่างปลา ก็ยัง
หาพระสนมไม่พบ

แย่แล้ว พวกเขาจะไม่ถูกลงอาญาทั้งหมดหรือ พระสนม ท่านอยู่

⁵ ช่วงเวลาตั้งแต่ 15.00 น. ถึง 16.59 น.

⁶ 1 ชั่วยาม เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมง เพราะฉะนั้น 1/2 ชั่วยาม เทียบเท่ากับ 1 ชั่วโมง

ที่ไหน

“ห้องเต้เสด็จ” เสียงหัวหน้าชั้นที่ดังมาจากหน้าตำหนัก เมื่อห้องเต้เสด็จเข้ามา เห็นเพียงชั้นที่หนึ่งคน นางกำนัลสามคน ทุกคนคุกเข่าตัวลั่นอยู่บนพื้น ทว่าไร้เงาผู้เป็นเจ้าของตำหนัก

“ชีวหวังไปที่ใด” ห้องเต้ถามชั้นที่ที่คุกเข่าอยู่ด้านหน้าสุด

“ทูลฝ่าบาท พวกกระหม่อมหาพระสนมไม่พบพะย่ะค่ะ” ไต้วงกงตอบเสียงลั่น

“ไม่พบหรือ” ยามเขาไปตำหนักใด ไม่เคยได้ยินข้ารับใช้บอกว่าหาสนมไม่พบ นี่เป็นตำหนักแรกและคงเป็นตำหนักเดียวกระมัง หลายเดือนที่ผ่านมา นางทำอะไรบ้าง เฟิงหลงใคร่รู้นัก

“พวกข้ารับใช้ไม่ได้เรื่อง พระสนมผู้เดียวพวกเจ้ากลับปล่อยให้หายไป ได้ ดูเลอย่างไรงัณ” หวังกงงเห็นห้องเต้ทรงเจียบไปจึงเอ่ยว่าข้ารับใช้เหล่านั้นเพื่อหลีกเลี่ยงโทษหนักแก่พวกเขา ประมาณว่าซึ่งด่าก่อนห้องเต้จะพิโรธดีกว่า

เฟิงหลงยกมือห้ามหวังกงงไว้ “ปกติชีวหวังของข้าชอบไปที่ใดหรือ” เฟิงหลงถามไต้วงกงที่ตัวลั่นมากขึ้นด้วยความหวาดกลัว

“ทูลฝ่าบาท ปกติพระสนมจะอยู่ในตำหนัก ไม่ได้ออกไปที่ใด แต่เมื่อวาน ห้องเต้เอาจุณญาติให้พระสนมออกไปเดินเล่นในสวนใกล้ๆ นี่ได้พะย่ะค่ะ” ไต้วงกงคิดว่าหากกราบทูลห้องเต้ถึงสิ่งที่พระสนมทำในแต่ละวัน คงกลายเป็นข่าวดังสะเทือนไปทั่ววังเป็นแน่

“อ้อ ทุกคนรออยู่ที่นี้ หวังกงงตามข้ามาก็พอ” เฟิงหลงเดาว่านางคงอยู่ในสวนกระมัง เพื่อเห็นแก่หน้าเสนาบดีกรมกลาโหม เขาจึงไม่ถือสาที่จะเดินไปหานางด้วยตัวเอง

เฟิงหลงเดินผ่านประตูโค้งเข้าไปในส่วนที่อยู่ไม่ไกลจากตำหนัก
หิ้งอันมากนัก ดอกไม้ไม่บาน ต้นไม้ไร้ใบ แล้วสนมของเขามาส่วนนี้เพื่อ
ชมสิ่งใดกัน

พอเฟิงหลงเดินผ่านบ่อปลา เขาเห็นในศาลามีคนนั่งอยู่ จึงหยุดเดิน
กะทันหัน แล้วยกมือไม่ให้ห้วงกงกงส่งเสียง

ห้วงกงกงเห็นจ้าวชีวิตรงอยู่ไม่ไกล ก็รู้งาน ไม่ตามเสด็จส่องแต่เข้าไป
ต่อ

ยิ่งเฟิงหลงเดินเข้าใกล้ศาลา หัวใจของเขายิ่งเต้นแรงขึ้นอย่างควบคุม
ไม่ได้ ความรู้สึกนี้คุ้นเคยนัก

นางนั่งอยู่ตรงนั้น โดยหันหลังมาทางเขา ผมของนางมีสีดำสนิทเรียบ
ลื่นผิวไฉไม่ค่อยเรียบร้อย ผมบางส่วนจึงตกลงมาพลั่วตามลมอยู่ด้านหลัง
นางก็หันหน้าเล็กน้อยเหมือนจะคุยกับใครอยู่ แต่นอกจากนาง เขาก็ไม่เห็น
ใครอยู่ตรงนั้น

ยิ่งเขาเดินเข้าใกล้นาง ความรู้สึกคุ้นเคยก็ยิ่งหลั่งไหลเข้ามา ภายใน
ใจของเขาหวาดหวั่นกลัวว่านางจะหายไปกลายเป็นเพียงควันสีขาวเหมือน
อย่างในความฝัน ในขณะที่มือเขายื่นออกไปกำลังจะสัมผัสตัวนางได้นั้น
นางก็หันหน้ากลับมา ดวงตากลมโตของนางจ้องมองด้วยความตกใจ ความ
รู้สึกของเขาในตอนนั้น เหตุใดจึงคล้ายมีความสุข หรือเพราะนางไม่ได้หายไป
เหมือนอย่างในความฝัน

จ้าวเหมยเงินกำลังสนทนากับนกตัวหนึ่ง นางให้อาหารมันและพูด
คุยกับมัน หรือจะพูดว่านางพูด ส่วนนกกินอาหารอย่างเดียวก็น่าได้ นางรู้สึก
ว่ามีใครอยู่ด้านหลัง พอหันกลับไป หัวใจนางแทบหยุดเต้น เขาคือส่องแต่
ไม่ใช่หรือ นางพยายามตั้งสติและรีบคุกเข่าให้พระองค์

เฟิงหลงไม่คุ้นเคยกับความรู้สึกแปลกใหม่ เขาต้องสูดลมหายใจอยู่
หลายครั้ง ทั้งที่เวลาออกรบ เขาตัววัดดาบไปที่ศัตรู ตาแทบไม่กะพริบด้วย
ซ้ำ แต่กับสตรีตรงหน้านั้น เหตุใดหัวใจเขาจึงต้องเต้นแรงด้วย

“ชีวทองเองหรือ” หลังตั้งสติได้เฟิงหลงจึงถามสตรีที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้า ถามคล้ายไม่ได้ถาม แต่นางก็ตอบ

“เพคะ” จ้าวเหมยเงินก้มหน้าตอบ พยายามเดาเหตุผลที่ทำให้ฮ่องเต้เสด็จมาที่นี่ พระองค์บังเอิญผ่านมาหรือว่านางทำสิ่งใดผิดไป พระองค์จึงมาเพื่อลงโทษนางหรือ นี่จะเป็นเรื่องดีหรือร้ายกันเล่า

“มาเถอะ ตรงนี้ลมแรง กลับตำหนักเจ้ากัน” เฟิงหลงเข้าไปพุงให้นางลุกขึ้น พอเห็นว่านางยืนมั่นคงแล้ว เขาก็หันหลังเดินนำหน้านางกลับตำหนักหนึ่งอัน

จ้าวเหมยเงินต้องควบคุมสติและรีบเดินตามฮ่องเต้ไปพลางคิดในใจว่า ‘นี่ท่านเดินหรือวิ่งกันแน่’

เฟิงหลงเพียงแค่มาส่งจ้าวเหมยเงินกลับตำหนักของนาง โดยไม่ได้อยู่เต็มชาด้วย เพราะเขาต้องการกลับไปตั้งสติและพิจารณาความรู้สึกทั้งหมดนี้เสียใหม่

ส่วนจ้าวเหมยเงินก็ได้แต่นั่งใจลอยอยู่ตลอดทั้งป้าย ตกลงแล้วฮ่องเต้เสด็จมาหานางเพราะเหตุใด

เจ็ดวันแล้วที่ฮ่องเต้ไม่ได้เสด็จตำหนักในเลย ทั้งที่ช่วงเวลานี้ก็ไม่มีงานเร่งด่วนอันใด หวังกงกเห็นฮ่องเต้เหม่อลอยอย่างที่ไม่เคยเป็น

ในใจของเฟิงหลงกำลังสับสน

เดิมทีเขาตั้งใจจะสังหารคนที่ทำให้เขาอ่อนแอในความฝัน พอพบนางและแน่ใจแล้วว่าเป็นนาง เขาก็ไม่อาจสังหารนางได้ เพราะนางเป็นบุตรสาวที่ได้เท่าจักรักมากที่สุด เจ็ดวันที่ผ่านมาเขาส่งคนไปเฝ้าดูนาง และกลับมารายงานว่าแต่ละวันนางทำสิ่งใดบ้าง

ชีวิตประจำวันของนางก็ช่างแปลกนัก โดยเฉพาะหลังจากที่เขาไปพบ นางก็ชอบขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ จนข้ารับใช้ไม่เป็นอันทำอะไร ต้องคอยระวังไม่ให้นางตกลงมา บางเวลานางก็เดินวนรอบอ่างปลาเล็กๆ นั้น บางเวลา

นางถึงกับป็นขึ้นไปอยู่บนหลังคา ขนาดองค์กรที่เขาส่งไปเฝ้าดูนาง ยังเสีย
กิริยาขณะที่รายงานเรื่องเหล่านี้

“หึๆ” เฟิงหลงหัวเราะออกมา และต้องตกใจ นี่ข้ากำลังหัวเราะหรือ
หวังกงกาก็ตกใจเช่นกัน ฮองเต้พระสรวล! พระอาทิตย์จะขึ้นทาง
ทิศตะวันตกหรือไม่

คิดย้อนไปในวันคัดเลือก เฟิงหลงจำได้เพียงว่ามีช่วงหนึ่งที่หัวใจของ
เขาเต้นแรง แต่ก็บอกตัวเองว่าไม่มีทางเป็นเช่นนั้นแน่ เขาไม่เคยหวั่นไหว
เพราะสตรีนางใด ต้องไม่ใช่เพราะสตรีแน่ เขาจึงบอกให้ตัวเองลืมไปเสีย

แต่พอเขาได้เห็นหน้านางในสวนเมื่อเจ็ดวันก่อนอีกครั้ง ทำให้เขา
จำได้แล้วว่านางคือผู้ที่ทำให้หัวใจเขาเต้นแรงในวันคัดเลือกนั่นเอง

วันที่แปดหลังจากฮองเต้พบจ้าวเหมยจิน ตำหนักฮั่วกง

บรรยากาศในตำหนักฮั่วกงเวลานี้สุดแสนจะเครียดเกร็ง เพราะผู้ที่
ยืนอยู่หน้าประตูห้องโถงแผ่รังสีสังหารออกมาโดยตลอด ฮองเต้เฟิงหลง
เสด็จมาเยือนตำหนักในเวลาเช้าเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ฮองเฮายืนอยู่
ข้างกายฮองเต้ ส่วนเหล่าสนมยืนอยู่เบื้องหลังด้วยความกระสับกระส่าย

“ในวังแห่งนี้ มีผู้คอยเป็นธุระให้ข้า ว่าข้าควรจะไปรดปรานใครหรือ
ไม่ควรไปรดปรานใคร ช่างรู้ใจข้ายิ่งนัก บังอาจติดสินบนหมอหลวง กล่าว
เท็จเรื่องสนมของข้า หรือพวกเจ้าไม่เสียดายชีวิตของตัวเองกันแล้ว” เสียง
ทรงพลังอำนาจของฮองเต้ดังขึ้น เหล่าสนมต่างพากันขาล้นคุกเข่าลงอย่าง
หวาดกลัว

“ทหาร คุ่มตัวหลวนฮ่วยเพยไปตำหนักเย็น” ฮองเฮาออกคำสั่ง ทหาร
องค์กรที่สองนายก็เข้ามาคุ่มตัวหลวนฮ่วยเพย ผู้ที่หน้าซีดตกใจจนลมตีขึ้น
ปากอ้าค้างกล่าววาจาอันใดไม่ได้ออกไปจากตำหนัก

ฮองเฮาให้คนไปสืบเรื่องและได้ความว่าหมอหลวงที่รักษาอาการของ
จ้าวชีหรงรับสินบนจากใต้เท้าหลวน บิดาของหลวนฮ่วยเพย เพราะได้แก้

หลวนแค้นใต้เท้าจ้าว บิดาของจ้าวชีวหรง ที่เคยรายงานความผิดของตน
ต่อหน้าพระพักตร์ ใต้เท้าหลวนสั่งให้หมอลหวงรายงานว่าจ้าวชีวหรงเป็น
โรคติดต่อกัน เพื่อไม่ให้นางมีโอกาสถวายงานฮ่องเต้

ฮ่องเต้มีรับสั่งให้ลากหมอลหวงผู้นั้นไปประหาร และสั่งปลดใต้เท้า
หลวนออกจากตำแหน่ง เนรเทศทั้งตระกูลออกจากเมืองหลวง

เฟิงหลงต้องการให้ขุนนางทุกคนเข้าใจไว้ว่า อย่าได้บังอาจมายุ่งเรื่อง
วังหลังของเขา ส่วนตัวหลวนผู้เพี้ยนนั้น เขาสั่งปลดยศเพียของนาง และ
ย้ายนางเข้าตำหนักเย็นตลอดชีวิต

“พวกเจ้าจงดูไว้เป็นตัวอย่าง หากมีใครกล้าทำเรื่องมากเกินไปเช่นนี้ใน
วังของข้า ข้าจะไม่ละเว้นคนผู้นั้น รวมทั้งตระกูลของคนผู้นั้นด้วย” ฮ่องเต้
เฟิงหลงกล่าวข่มขู่และเสด็จจากไปพร้อมทหารองครักษ์

“เรื่องในวันนี้ พวกเจ้าคงเห็นแล้ว จงทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีก็พอ
ชีวิตของพวกเจ้าก็จะปลอดภัย เอาละไม่มีเรื่องอะไรแล้ว พวกเจ้ากลับไป
ได้” ฮ่องเต้ทรงสั่งสอนเหล่าสนมและให้พวกนางกลับไป สนมแต่ละนาง
ล้วนมีสีหน้าซีดเผือด เดินตัวลั่นกลับตำหนักตัวเอง

มีเพียงผู้เดียวที่ไม่ได้มาชมเหตุการณ์น่ากลัวในวันนี้

จ้าวเหมยเงินผู้สุขสบายใจที่สุดในวังหลวง และเป็นตัวหลักของเรื่อง
ในวันนี้ นั่นเอง

ตำหนักหนึ่งอัน

ชั้นที่หนึ่งคน นางกำนัลสามคน ยืนเหงนหน้ามอดต้นไม้ต้นหนึ่งที่
หน้าตำหนัก บนต้นไม้มีลิงตัวหนึ่ง... เอ้อ คนผู้หนึ่ง สวมชุดผ้าไหมปักลาย
ประณีต ใบหน้างดงามล่อเมือง หากยืนอยู่ใต้ต้นไม้ คงเป็นจุดดึงดูดภาพวาด
สาวงามในฝันของเหล่าบุรุษ แต่พอเปลี่ยนจากยืนใต้ต้นไม้ไปนั่งอยู่บนกิ่งไม้
ก็งามแปลกไปอีกแบบหนึ่งกระมัง

จ้าวเหมยเงินนั่งมองท้องฟ้ามาครู่ใหญ่ๆ แล้ว ตั้งแต่ฮ่องเต้เสด็จมา

วันนั้น พระองค์ก็หายเจ็บไป แต่ใจนางกลับปั่นป่วนตั้งแต่นั้นมา

‘ท่านพ่อท่านแม่ ข้าคิดว่าข้าตกหลุมรักฮ่องเต้แล้วละ ข้าจะทำเช่นไรดี ฮองเต้ดูเหมือนคนเย็นชาเหมือนคำเล่าลือไม่มีผิด แม้ว่าฮ่องเต้จะยืมให้ข้าแต่ช่างเป็นรอยยืมที่ไม่จริงใจเอาเสียเลย’

พี่ใหญ่เคยบอกข้าว่า บนแผ่นดินนี้ข้าจะรักใครก็ได้ แต่ห้ามรักฮ่องเต้ เพราะการรักฮ่องเต้ผู้ซึ่งถูกบังคับไม่ให้รักใครได้นั้นจะทำให้ข้าเจ็บปวดขึ้นชมฮ่องเต้ได้แต่รักพระองค์ไม่ได้ ข้าเคยบอกพี่ใหญ่ไปว่าเหลวไหลแล้วอย่างข้าจะหรือจะรักฮ่องเต้ผู้น่ากลัวพระองค์นั้น

ถูกแล้ว คนอย่างข้านี้เอง ที่ควบคุมใจตัวเองไม่ได้ ก็ใครใช้ให้ฮ่องเต้หล่อเหลาปานนั้น น่าเกรงขามปานนั้น รูปร่างน่ากอดปานนั้นเล่า เอ้อ...

จ้าวเหมยเงินไม่เคยคิดว่าตัวเองจะหลงรักใครได้ แต่ยามนี้นางกลับหลงรักแล้ว หลงรักฮ่องเต้ผู้ไร้ใจเสียด้วย

“พระสนม เป็นอะไรไปเพคะ” เสี่ยวมู่เป็นห่วงพระสนมของนางนักหลายวันมานี้จิตใจลอยผิดปกติ วันๆ เอาแต่ป็นขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ พวกขันทีนางกำนัลก็ไม่ว่าจะอย่างไร นอกจากคอยยืนระวัง หากพระสนมตกลงมาได้รับบาดเจ็บ คิระชะพวกเขาคงหลุดจากป่าเป็นแน่

“ข้าเป็นสตรีใจง่าย” จ้าวเหมยเงินถอนหายใจ

“ใจง่ายเรื่องใดเพคะ”

“เสี่ยวมู่ หากเจ้าชอบดวงตะวัน อยากให้ดวงตะวันมองเจ้า ทั้งที่เจ้ารู้ว่าดวงตะวันนั้นร้อนจนแผดเผาเจ้าได้ เจ้าจะอย่างไร”

เสี่ยวมู่ฟังที่พระสนมถามแล้วก็ไม่สามารถให้คำตอบได้ เพราะไม่รู้ว่าพระสนมต้องการถามเรื่องใดกับนางแน่

“ข้าว่านะเสี่ยวมู่ ข้าจะนอนกลางวันแล้วละ” แล้วจ้าวเหมยเงินก็เอนกายลงไปกับกิ่งไม้และหลับตา

นอนกลางวัน... บนนั้นเลยหรือ พระสนมโปรดอย่าทรมานใจของเหล่าข้ารับใช้อีกเลย ขันทีและนางกำนัลต่างโอดครวญอยู่ในใจ

ตำหนักเสียนกง

ฮ่องเต้เฟิงหลงนั่งมองถาดป้ายตำหนักเหล่าสนม มือของเขาจับป้ายตำหนักหนึ่งอันที่ได้กลั้มมาอยู่ในถาด เพราะเรื่องโรคติดต่อเท็จที่เกิดขึ้นคลี่คลายแล้ว เขาจับป้ายพลิกเล่นไปมา

“ข้าจะกลั้มสตรีตัวเล็กๆ ได้อย่างไร แม้ว่านางจะทำให้ข้ารู้สึกอย่างไรก็ตาม แต่ข้าจะไม่มีวันรักนาง ไม่มีวันเชื่อใจนาง ก็เพียงพอแล้วไม่ใช่หรือ หากนางทำให้ข้าลุ่มหลง ข้าแค่สังหารนางเสียก็สิ้นเรื่อง แต่ข้าคงไม่มีวันลุ่มหลงสตรีนางใด หากข้าไม่ลุ่มหลงนาง ข้าก็ไม่ต้องสังหารนาง ได้เท่าข้าว่า ก็ไม่ต้องสูญเสียบุตรสาว ถูกแล้ว ข้าจะคิดมากไปเพื่ออะไร นางก็เป็นแค่สนมคนหนึ่งของข้าเท่านั้น”

ฮ่องเต้เฟิงหลงพูดกับตัวเองจบก็เลือกพลิกป้ายตำหนักหนึ่งอันและให้หวังกงประกาศราชโองการ แต่งตั้งเจ้าชีวิตทรงเป็นเงินผืนเพื่อเป็นการปลอบขวัญนาง

“เงินผืนหรือพะยะคะ” หวังกงงไม่เคยได้ยินว่ามีสนมนางใดได้ตำแหน่งนี้มาก่อน ปกติสนมชั้นสองจะมีเก้านาง และใช้แซ่หน้าตำแหน่งเงินผืน จึงเป็นชื่อตำแหน่งที่แปลกนัก

“ผืน รองจากเพย แต่เหนือกว่าสนมชั้นสองลงไป ส่วนเงิน เพราะข้าอยากเรียกนางว่าเงินมากกว่าแซ่ของนาง ยามที่เจ้าคิดถึงแซ่เจ้า เจ้าคิดถึงผู้ใดกัน”

แซ่เจ้า ก็ต้องคิดถึงได้เท่าเจ้า... หวังกงงพอจะเข้าใจแล้ว

ฮ่องเต้เฟิงหลงเหมือนตระหนักเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ “ตำแหน่งผืนนี้ ข้าจะแต่งตั้งเพิ่มอีก เงินผืนจะได้ไม่เหงา”

“...” หวังกงงได้ฟังเหตุผลของฮ่องเต้ก็อึ้งไป กลั้มเงินผืนเหงาหรือพะยะคะ หรือเพราะว่าพระองค์ไม่ต้องการโปรดปรานเงินผืนมากเกินไปกันแน่

“ยังไม่รีบไปประกาศราชโองการที่ตำหนักหนึ่งอันอีกหรือ” ฮ่องเต้

เฟิงหลงจ้องมองหวังกงกงที่ยืนนิ่งอยู่

“กระหม่อมจะไปเดี๋ยวนี้พะยะค่ะ” หวังกงกงเหมือนดีใจมากกว่า
เจ้าของตำหนักหนึ่งอันเสียอีก รีบรุดไปแจ้งเงินผินทันที

ครบอย่าง

สาม คนจะรักก็รักเอง

โคมไฟถูกจุดสว่างไสวที่ตำหนักหนึ่งอัน หญิงงามยืนถือโคมแดง
รอน้ำตำหนัก ลมหนาวพัดมาระลอกแล้วระลอกเล่า ฮ่องเต็กก็ไม่ได้จมา
เสียที ปากของจ้าวเหมยเงินสั่นด้วยความหนาวเย็น ในขณะที่นางเกือบจะ
แข็งตายนั้น ฮ่องเต็กก็เสด็จมา

เฟิงหลงเห็นร่างบอบบางของนางสั่นด้วยความหนาวก็รู้สึกสงสาร
เพราะเขาปรึกษาข้าราชการกับขุนนางจนลืมเวลาจึงทำให้มาช้า

“หนาวมากหรือไม่” เฟิงหลงจับมือของจ้าวเหมยเงินมาอุ่นไว้ และ
พานางเดินเข้าด้านใน

“เล็กน้อยเพคะ” เล็กน้อยคืออีกเพียงนิดเดียวนางก็จะแข็งตายแล้ว
จ้าวเหมยเงินคิด นางชอบเขาก็จริงอยู่ แต่ปล่อยให้นางรอนานถึงเพียงนี้
นางก็อดจะโมโหน้อยใจไม่ได้

เล็กลน้อยหรือ หากเป็นสนมอื่นต้องตอบว่า หากมิได้เพคะ หม่อมฉัน
เต็มใจรอเพคะ เช่นนี้ไม่ใช่หรือ เฟิงหลงคิดว่านางช่างไม่เหมือนใคร

ภายในห้องนอน จ้าวเหมยเงินปรนนิบัติถอดเสื้อคลุมให้ฮ่องเต็ก งาน

นี่ไม่เคยทำก็ต้องทำ เพราะหากไม่ทำ คงได้ยืนจ้องกันทั้งคืน จ้าวเหมยเงิน
ปลอบใจตัวเองให้สงบลง แม้ไม่ได้ผลก็ตาม

เฟิงหลงมองมือของนางที่แตะสัมผัสร่างกายเขาโดยไม่ตั้งใจ ถ้าเป็น
สนมอื่นคงจะทำท่าเอียงอายไปแล้ว

ยามนี้จ้าวเหมยเงินรู้สึกประหม่ามาก มือไม้ของนางแก้งก้างไปหมด
เพราะเขามองนางไม่ละสายตา ถูกจ้องมองเช่นนี้ นางก็เขินอายเป็น นาง
คอยแต่ก้มหลบสายตาช่องเต้ แต่จะให้นางแสดงท่าทางเอียงอายอย่างมี
จิตสำนึกนางคงทำไม่ได้ มันเสแสร้งเกินไป นางไม่เข้าใจสตรีเหล่านั้นจริงๆ
ไม่รู้สึกละอายกันบ้างหรือที่ต้องแสดงออกในสิ่งที่ตัวเองไม่ได้รู้สึกจริง

เมื่อเปลี่ยนอารมณ์เสร็จ เฟิงหลงรวบจ้าวเหมยเงินมาไว้ในอ้อมกอด
นางใช้มือสองข้างดันหน้าอกเขาไว้อย่างตลกใจ เขาจึงเชยคางนางขึ้นเพื่อให้
สบตา

“มองตาข้า แล้วบอกข้าว่าเจ้าจะไม่มีวันทรยศข้า” เฟิงหลงมองเข้าไป
ในดวงตาของนาง เห็นเพียงแววตาตื่นตกใจของเด็กสาวคนหนึ่ง นางก็
ไม่ได้น่ากลัวอะไรเลยนี่ ออกจะเหมือน... กระต่ายตัวน้อยๆ ที่กำลังตื่นกลัว
มากกว่า

“เพคะ” คำถามของท่านช่างทำให้สตรีอ่อนระทวยได้จริงๆ เลย
จ้าวเหมยเงินประซัดฮ้องเต้อยู่ในใจ

คำคืนแรกของหญิงสาวนั้นว่ากันว่าเธอรู้สึกเจ็บ แต่จ้าวเหมยเงิน
คิดว่าไม่เห็นจะเจ็บมากมายเท่าใดเลย

ยามจื่อ⁷ แล้ว จ้าวเหมยเงินนอนตะแคงเอามือหนุนศีรษะตัวเองมอง
ช่องเต้ที่กำลังบรรทมอยู่

ข้างนอกนั้นพูดกันว่าท่านไม่มีหัวใจ และบางคนที่พูดว่าท่านเป็นบุรุษ

⁷ ช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. ถึง 24.59 น.

ชอบบุรุษ เพราะท่านครองบัลลังก์มาสิบปีกลับไม่มีโอรสธิดาสักคน ส่วนตัว
ข้าคิดว่าท่านไม่มีน้ำยา แต่เหตุการณ์ที่เพิ่งสงบลง ทำให้ข้าเห็นแล้วว่าชาว
ลือพวกนั้นเหลวไหลลั่นดี คนเย็นชาที่ไหนจะร้อนแรงได้มากมายถึงเพียง
นั้น คนไม่มีน้ำยาที่ไหนกัน อ้อ... ก็รอบกันละนั่นที่ท่านก่อวุ่น “คิกๆ”
นี่ข้าคิดเรื่องเหลวไหลอันใดอยู่

“หากเจ้ายังไม่นอนและเอาแต่จ้องข้าอยู่เช่นนี้ ข้าก็ไม่อาจรับปากว่า
คืนนี้เจ้าจะได้นอนหรือไม่” อยู่ๆ ฮองเต้ก็เอ่ยขึ้นมาโดยที่ตาสองข้างยังปิด
อยู่

จ้าวเหมยเงินรีบพลิกตัวนอนราบและหลับตาแน่น อา... ท่านมีตา
อยู่ตรงไหนหรือ ตาไม่ลืมขึ้นยังเห็นอีกว่าข้ามองอยู่

เพิงหลงไม่รู้จะทำอย่างไรกับสตรีผู้นี้ดี แรกเริ่มนางทำตาโตตกใจ
ที่เขารู้นาง และต่ายโตขึ้นเมื่อเขาถอดเสื้อผ่านางออกจนหมด นางอาย
เล็กน้อยแต่ไม่ได้ผลักเขาออก ยอมให้เขาทำอะไรต่อมิอะไรกับนาง แม้จะ
เรียกร้องจากนางครั้งแล้วครั้งเล่า นางก็โอนอ่อนผ่อนตามเขาไปทั้งหมด
แล้วยังมานอนจ้องมองเขาขณะหลับอีก หากเป็นสนมอื่นคงไม่กล้าเช่นนี้

ยามอัน^๘ เป็นเวลาปกติที่เพิงหลงจะลุกจากเตียงสนมเพื่อกลับ
ตำหนักเจียนกง ยามนี้เขาลุกนั่งอยู่บนเตียง มองจ้าวเหมยเงินที่กำลังหลับ
ไม่รู้เรื่องราว นางดูไม่มีเล่ห์เหลี่ยมใด ดูจริงใจจนเขาอยากเข้าใกล้มากขึ้น
ใบหน้าของนางดึงดูดผู้คนให้เข้าหา ความจริงใจไม่เสแสร้งของนางเหนียว
รั้งผู้คนให้หลงรัก เขายังไม่อยากจะกลับตำหนัก แต่พอรู้ตัวว่าตัวเองกำลังคิด
สิ่งใด เขาก็ต้องเตือนสติตัวเอง

‘ข้าจะเปลี่ยนสิ่งที่ข้าเคยทำเพราะสนมคนหนึ่งได้อย่างไร’

เพิงหลงรีบลุกขึ้นหยิบเสื้อคลุมมาสวม พลังสะบัดหน้าไล่ความคิด

^๘ ช่วงเวลาตั้งแต่ 03.00 น. ถึง 04.59 น.

เหลวไหลของตัวเองแล้วเดินออกจากห้อง

พอกลับถึงตำหนักเนียนงก็ขึ้นเตียงนอน แต่เขากลับข่มตาให้หลับไม่ได้ ความคิดของเขามีเพียงใบหน้าหนึ่งและร่างบอบบางแต่เย้ายวนของคนผู้หญิง เขารู้สึกวุ่นวายใจนอนไม่หลับจนถึงยามเฆมา หวังกงกงปลุกเขาเหมือนเช่นทุกวัน เฟิงหลงจึงลุกขึ้นให้ข้ารับใช้เข้ามาปรนนิบัติ

‘ไม่ได้การ ข้าต้องยับยั้งตัวเองให้เลิกคิดถึงนาง ก่อนจะสายเกินไป’

ตำหนักหนึ่งอันเสบสบบมาหลายวัน จ้าวเหมยเงินไม่ได้ปีนต้นไม้

ฮ่องเต้ไม่ได้เสด็จมาอีก ปลาในอ่างยังมีชีวิตปลอดภัย

ยามนี้ศีรษะของเสี่ยวมู่หันไปทางด้านซ้ายแล้วก็หันไปทางด้านขวา หันไปหันมา เพราะพระสนมเดินไปทางซ้ายแล้วก็เดินไปทางขวา เดินไปเดินมาไม่หยุด

“พระสนม ระวังจะหกล้มเพคะ” เสี่ยวมู่นั่งอยู่เฉยๆ ก็เวียนศีรษะตาลายไปแล้ว

“เสี่ยวมู่ เจ้าว่าข้างามหรือไม่” จ้าวเหมยเงินหยุดเดินแล้วหันหน้าไปถามเสี่ยวมู่ที่กำลังสะบัดหน้าไล่อาการวิงเวียน

“งามมากเพคะ”

“สัดส่วนเข้าเย้ายวนหรือไม่”

“ไม่น้อยหน้าผู้ใดเพคะ”

“แก้มขำนุ่มหรือไม่” ไม่ถามเปล่า จ้าวเหมยเงินยกมือเสี่ยวมู่ขึ้นมาจับแก้มตัวเอง

“นุ่มเนียนมากเพคะ”

“ก็นั่นสิ” จ้าวเหมยเงินทิ้งคำพูดไว้แค่นั้นแล้วก็กลับไปเดินต่อ

ก็นั่นสิ... เรื่องอะไรหรือเพคะพระสนม เสี่ยวมู่มีนั่งไปหมดแล้ว

หลังจากที่ฮ่องเต้เสด็จมาหานางคืนนั้นคืนเดียวก็ไม่เสด็จมาอีกเลย หนึ่งเดือนผ่านไปแล้วจะให้นางคิดอย่างไร หรือนางยังงดงามไม่พอ ดั่งดุด

ไม่พอ ฮ่องเต้ถึงมาครั้งเดียวแล้วหายไปไร้แววความหลงใหล
“เลี้ยวมู๋ นำกระตาศมา ข้าจะเขียนจดหมาย”

นอกวังหลวง

ฟางหลิวกำลังนั่งอ่านจดหมายจากสหายผู้ได้เป็นสนมอยู่ในวังหลวง เนื้อหาจดหมายของนางกล่าวว่าต้องการตำราคู่มือมัดใจชาย แผ่นดินมีตำรา เช่นนี้ที่ไหนกัน แล้วเจ้าจะไปมัดใจชายคนไหนหรืออาเงิน คงไม่ใช่... ฮ่องเต้ กระมัง

ฟางหลิวไม่ได้ส่งตำราเล่มใดให้จ้าวเหมยเงิน เขาส่งแค่จดหมายตอบ กลับฉบับหนึ่งเท่านั้น

‘ตำราคู่มือที่เจ้าว่าไม่มีหรอก แต่วิธีนั้นข้าพ้อมีอยู่ ชั้นแรกเจ้าต้อง ทำตัวเองให้ดูดีที่สุด นำหลงใหลที่สุด จากนั้นเจ้าต้องพาตัวเองไปอยู่ใน สายตาของคนผู้นั้น ให้คนผู้นั้นได้เห็นว่าเจ้างดงามขนาดไหน นำเอ็นดูขนาด ไหน จงค้นหาเสน่ห์ของตัวเอง และปลดปล่อยมันออกมา เป็นอย่างที่ว่า เจ้า เป็น คนผู้นั้นก็จะรักตัวตนของเจ้าไปตลอด’

จ้าวเหมยเงินอ่านจดหมายของฟางหลิวแล้วก็ต้องกุมขมับคิด

เสน่ห์ของข้าหรือ เรื่องเดียวที่ข้าเก่งก็คือปีนต้นไม้ หรือข้าควรจะไป ปีนต้นไม้หน้าตำหนักเฉียนกงดีละ หากทำเช่นนั้น ตำหนักเย็นคงรอต้อนรับ อยู่เป็นแน่

“ไต่วงกง เจ้าไปขอปลามงคลจากฝ่ายสัตว์เลี้ยงให้ข้าที”

“ปลามงคลหรือพะยะคะ” แม่แล้ว พระสนมจะเปลี่ยนมากินปลา มงคลแล้วหรือ

“ใช่” จ้าวเหมยเงินจะลองทำเหมือนสตรีผู้ดีพวกนั้นดูบ้าง เลี้ยงปลา ปลุกดอกไม้ เล่นพิณ คัดลายมือ เย็บปัก จะยากสักแค่ไหนกัน

เสียวมุกกับไต้หวันกำลังทอดอาลัยมองดอกไม้ยืนต้นตาย สายพิณ
ที่ขาดไปหลายเส้น ด้ายที่กระจุกตัวเป็นก้อนอยู่บนผ้าผืนหนึ่ง กระดาษที่
ถูกขยำหั่นกระจายอยู่ตามพื้น ปลาตะเพียนไล่จับปลามังคลอยู่ในอ่าง เอ่ย
ได้คำเดียวว่า... พินาศ

ส่วนพระสนมก็ป็นขึ้นไปอยู่บนต้นไม้อีกครั้ง พร้อมกับส่งเสียงถอน
หายใจหนักๆ เป็นระยะ เสียวมุกก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดพระสนมต้องลุกขึ้นมา
ทำเรื่องเหล่านี้ด้วย เมื่อครั้งอยู่ที่จวน เรื่องที่ควรทำเหล่านี้พระสนมไม่เคย
แตะต้อง ลายมือของพระสนมก็จัดวางงามอยู่ แต่พระสนมอดทนเขียนได้
ไม่เกินครึ่งหน้ากระดาษก็เบื่อแล้ว อีกอย่างที่ถนัดนอกจากป็นต้นไม้ก็คือ
งานครัว รสมือพระสนมนับว่ายอดเยี่ยม ใครได้ลิ้มชิมรสต่างติดอกติดใจ
เพราะมารดาของพระสนมก็เก่งงานครัวเช่นกัน แต่ก็น้อยนักที่พระสนม
จะยอมเข้าครัวด้วยตัวเอง

จ้าวเหมยจินคิดว่าช่างเถอะ สิ่งที่น่าไม่ชอบก็อย่าไปฝันทำเลย หาก
เขาจะชอบนาง ก็ให้เขาชอบที่นางเป็นนางแล้วกัน หากเขาไม่ชอบนาง นาง
ก็แค่เป็นสนมที่สุขสบายต่อไปเท่านั้นเอง

ส่วนจะสุขสบายใจได้จริงหรือ หลังจากที่เขาหลงรักคนผู้หญิงไปแล้ว
จ้าวเหมยจินก็ไม่รู้เช่นกัน

เฟิงหลงคิดว่าหากเขาไม่ไปพบนาง ไม่เห็นใบหน้าของนาง เขาก็จะ
ไม่คิดถึงนาง หนึ่งเดือนแล้วที่เขาเวียนไปค้างตำหนักอื่นๆ ยกเว้นตำหนัก
หญิงอัน แต่ความรู้สึกของเขามันช่างทรยศนัก เขาสั่งตัวเองว่าห้ามคิดถึง
นางก็ยังคิดถึง ห้ามสนใจนางก็ยังเผลอถามหวังกงกงอยู่เรื่องว่านางเป็น
อย่างไรบ้าง เขาอุตส่าห์ทำตัวให้ยุ่งตลอดเวลา แต่ยามเผลอ ใบหน้านาง
ก็ลอยมาในความคิด เขาต้องข่มใจตัวเองอย่างหนัก

“หวังกงกง ข้าจะไปเดินเล่นในสวน” เขาต้องออกไปผ่อนคลายบ้าง
เพื่ออาการคิดถึงนางจะเบาลง

ฝ่าบาทไปเดินเล่น เป็นเรื่องแปลกใหม่นัก หวังกงคิดถึงด้วยความเป็นห่วง

เฟิงหลงเดินไปตามทางเดินหิน เข้าเหมันตฤดู อากาศหนาวเย็นมากขึ้น หิมะแรกโปรยปรายเมื่อสัปดาห์ก่อน

หวังกงเห็นฮ่องเต้เสด็จไปอย่างเหม่อลอยเล็กน้อย นี่ก็เป็นเรื่องแปลกใหม่อีกเช่นกัน ฮ่องเต้ในอดีตเป็นคนเคร่งครัด มีสติรับรู้ตลอดเวลา ไม่เคยปล่อยพระองค์ให้หลุดสมาธิ แต่ฮ่องเต้ในยามนี้อ่อนโยนลงโดยที่พระองค์ไม่รู้ตัว เหม่อมองอยู่บ่อยครั้ง และขณะนี้ฮ่องเต้กำลังเสด็จไปทางตำหนักหนึ่งอันโดยไม่รู้พระองค์เช่นกัน

เมื่อมองเห็นประตูตำหนักอยู่ไม่ไกล ฮ่องเต้ก็หยุดชะงัก และเหมือนพระองค์จะลืมนึกว่าตัวเองเสด็จต่อไป พอเกือบจะถึงประตูตำหนักที่ปิดอยู่ ฮ่องเต้ก็หันพระวรกายกลับ แต่พระองค์ก็ต้องหยุดชะงักอีกครั้ง เพราะกลิ่นหอมของอาหารที่ลอยมา

“หวังกง ไปแจ้งตำหนักหนึ่งอัน ข้ามากินข้าวมื้อกลางวันด้วย” ฮ่องเต้เฟิงหลงเอ่ยสั่งหวังกงอยู่หน้าตำหนัก คล้ายว่าหากไม่ได้เข้าไปก็อย่ามอมกลับ

“พะย่ะค่ะ” นี่ก็เป็นครั้งแรกอีกเช่นกันที่ฮ่องเต้เสด็จมาตำหนักสนม โดยไม่ได้แจ้งล่วงหน้า แต่มาเคาะประตูเลย

ไม่นานเงินผืนก็ออกมาต้อนรับฮ่องเต้

“ถวายพระพรฝ่าบาทเพคะ ไม่ทราบฝ่าบาทเสด็จมา จึงไม่ได้ออกมาทูลทูลขอพระราชทานอภัยด้วยเพคะ”

“เจ้ากินข้าวหรือยัง” เฟิงหลงถามนาง เป็นคำถามที่เขาไม่เคยถามสนมนางใดมาก่อน

“กำลังจะกินเพคะ”

“พอดีเลย ข้าก็ยังไม่ได้อีก เราไปกินข้าวด้วยกันเถอะ” เฟิงหลงจับข้อมือของจ้าวเหมยเงินเดินเข้าด้านใน

ขณะที่จ้าวเหมยเงินรู้สึกแปลกใจ ช่างเต๋ายหน้าไปหนึ่งเดือน พอจะมากก็ไม่บอกกล่าว มาถึงก็บอกจะกินข้าวกับนางเช่นนี้เลยหรือ

บนโต๊ะอาหารมีเพียงกับข้าวที่ทำภายในครัวเล็กของตำหนักหนึ่งอัน เพราะช่างเต๋าสั่งห้องเครื่องหลวงไม่ต้องเพิ่มอาหาร

เขายากินเหมือนที่นางกิน

“งานนี้เจ้าปรุงเองหรือ” เฟิงหลงมองจานที่มีเนื้อไก่ราดน้ำปรุงชุ่มฉ่ำ น่ากินตรงหน้า ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยกินอาหารเหล่านี้ แต่อาหารของนางดูน่ากินนัก

“ไก่ตุ๋นนํ้าแดงพะคะ เป็นสูตรลับของมารดาหม่อมฉันเอง” หากเป็นเรื่องอาหาร จ้าวเหมยเงินจะใส่ใจในเรื่องรสชาติและหน้าตาเป็นพิเศษ เพราะมารดาของนางสอนว่าการกินก็เป็นศิลปะอย่างหนึ่ง นอกจากต้องอร่อยแล้ว หน้าตาของอาหารก็สำคัญมาก ความอยากอาหารจะมากจะน้อยก็ขึ้นอยู่กับหน้าตาของอาหารด้วย

“อือ” เฟิงหลงคืบโก้มาน้ำจิ้ม แยกเนื้อออกจากกระดูก แล้วคืบเนื้อใส่ปากไปคำหนึ่ง

ปกติแล้วจะมีขันที่หรือนางกำนัลคอยคืบและแยกกระดูกออกให้ แต่วันนี้ช่างเต๋ายกให้ทุกคนออกไป เหลือเพียงหวังกงกงกับเสี่ยวมู่ สองคนแค่นั่งรออยู่ด้านข้าง เพราะช่างเต๋ายกไม่ให้พวกเขาทำอะไร พระองค์จะทำเอง

หลังชิมไปหนึ่งคำ เฟิงหลงก็ต้องตกตะลึงในรสชาติ เนื้อไก่นุ่มแทบละลายในปาก รสชาติไม่เข้มข้นไป กลมกล่อมกำลังดี กินแล้วติดลิ้น เขากินไปอีกหลายคำ ยังมีกับข้าวอย่างอื่นอีกสามจาน จ้าวเหมยเงินอธิบายให้เขาฟังว่าแต่ละจานคืออะไร เขากินข้าวถ้วยที่สอง ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน จนท้องเขาขยายออกมา อิ่มแน่นไปหมด เพราะความอร่อยเขาจึงยังมือและปากตัวเองไม่ได้

“ซาพะคะ” จ้าวเหมยเงินยื่นถ้วยชาไปตรงหน้าช่างเต๋าล้างจากวาง

ตะเกียบลง อันหมายถึงพระองค์อืมแล้ว ซึ่งก็ควรอืมอยู่หรอก นางคิดในใจ

“ห้องข้าตึงมาก อยากนอนกลางวันขึ้นมาเสียอย่างนั้น ข้าขอรับกนเตียงของเจ้าได้หรือไม่” เฟิงหลงยกขาขึ้นจับพลงเอ่อกับจ้าวเหมยเงินที่ทำหน้าสงสัยเหลือกำลัง

หวังกงกาก็เบิกตากว้างเช่นกัน ฮ่องเต้ไม่เคยนอนกลางวัน ยิ่งไม่เคยไปนอนกลางวันต่าหนักสนม เกิดอะไรขึ้นกับฮ่องเต้กันแน่

จ้าวเหมยเงินปรนนิบัติถอดฉลองพระองค์ตัวนอกออก

เฟิงหลงยืนนิ่ง

นางไม่เข้าใจว่าฮ่องเต้ต้องการอะไรอีก

“เจ้าก็มานอนด้วยกันเถอะ”

พอได้ยินฮ่องเต้เอ่ยชวนให้นางนอนด้วยกันแล้ว จ้าวเหมยเงินยิ่งสงสัยหนักขึ้นไปอีก

เฟิงหลงจับมือจูงนางไปที่เตียง ใช้สายตาบอกให้นางขึ้นเตียง นางก็ปีนขึ้นเตียงอย่างเชื่องเฟิง หลงเห็นดังนั้นก็รู้สึกพอใจอย่างบอกไม่ถูก เขาก้าวขึ้นเตียงตามนางไป จากนั้นก็ล้มตัวลงนอนเหมือนทุกคืน เพียงแต่ยามนี้ยังเป็นเวลากลางวันอยู่

จ้าวเหมยเงินนั่งเบิกตามองฮ่องเต้ผู้ทำตัวแปลกประหลาดในวันนี้

“หากเจ้ายังไม่นอนลง ข้าคงคิดว่าเจ้าต้องการทำอะไรๆ บนเตียงกับข้าแน่ เหมยเงิน” เฟิงหลงที่หลับตาไปแล้วลืมตาขึ้นมามองนาง

เหมยเงินหรือ นี่ท่านใช่ตัวจริงหรือไม่ฮ่องเต้

เฟิงหลงพลันพลิกกายและใช้แขนกดตัวนางให้นอนลง จากนั้นก็ขึ้นคร่อมทับร่างนางไว้ เขามองนางอย่างอ่อนโยน มือข้างหนึ่งจับผมของนางเล่น

ขณะที่จ้าวเหมยเงินเบิกตากว้างขึ้นกับพฤติกรรมแปลกประหลาด

ของฮ่องเต๋

“ดวงตาของเจ้าจะถลนออกมาแล้ว เหม่ยเจิน นอนเถอะ” เฟิงหลง พลิกตัวออก ดึงผ้าห่มคลุมให้นางและตัวเองด้วย จากนั้นก็หลับตาไม่เอะอะไรอีก ทั้งให้จ้าวเหม่ยเจินตกอยู่ในความสงสัย

เมื่อเฟิงหลงตื่นขึ้นมาเป็นเวลาปลายยามอยู่^๑ เกือบยามเชิ^๑นแล้ว หนึ่งเดือนที่ผ่านมา เขาอนไม่สบายเลยสักคืน ทั้งๆ ที่เตียงก็เป็นเตียงที่นอนมาสิบปี แต่เตียงของนางทำให้เขาหลับสนิท เป็นเพราะเขาโหยหาเตียงนี้หรือโหยหาคนข้างๆ นั้นแน่

เขามองจ้าวเหม่ยเจินที่นอนอยู่ด้านข้าง ก่อนเขาหลับ นางยังลื^๑มตาโตมองเขาด้วยความสงสัย แต่ยามนี้กลับหลับสนิทอยู่ข้างเขา ไม่แปลกหรือที่นางจะสงสัย แม้แต่ตัวเขาเองก็สงสัยตัวเองเช่นกัน ยามอยู่กับนาง เขาไม่สามารถเป็นตัวของตัวเองได้ ลื^๑มสิ่งที่ตั้งใจไว้เสียสิ้น ทำได้เพียงปล่อยอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริงข้างในออกมา

“ข้าคงเห็นหัวใจตัวเองไม่ได้อีกแล้ว เหม่ยเจิน” เฟิงหลงพึมพำเบาๆ คนข้างๆ ดันขยุขยึก เบียดกายหาความอบอุ่นจนใบหน้าแนบกับอกของเฟิงหลง

เฟิงหลงแผยรอยยิ้มอ่อนโยนให้นาง เขาเปลี่ยนจากนอนตะแคงทำแขนมาเป็นนอนราบตัวลง สอดแขนข้างหนึ่งเข้าไปใต้ศีรษะนางแล้วโอบนางเข้ามาในอ้อมกอดอย่างระมัดระวัง

จ้าวเหม่ยเจินยังคงหลับอยู่ พอสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นก็ยกแขนข้างหนึ่งโอบกอดความอบอุ่นนั้น

เฟิงหลงยกยิ้มให้ความน่ารักของนางและหลับไปอีกครั้ง

หวังกงกั^๑งที่ยืนรอฮ่องเต๋อยู่นอกห้องมาหลายชั่วยามแล้ว เกรงว่าพฤติกรรมแปลกประหลาดของฮ่องเต๋วันนี้ อีกไม่นานคงรู้กันทั้งวังหลวง

^๑ ช่วงเวลาตั้งแต่ 13.00 น. ถึง 14.59 น.

เงินผิวนอกจะไม่ได้เป็นผิวนอกอีกต่อไป คงได้เป็นเพย กุ้ยเพย และเป็น... เขา
รีบหยุดความคิดใหญ่โตของตัวเองไว้แต่เพียงเท่านั้น

ห้องฟ้าด้านนอกเริ่มมืดแล้วยามที่จ้าวเหมยเงินตื่นขึ้นมา สิ่งแรก
ที่นางเห็นคือสิ่งที่นางหนุนอยู่ สิ่งนี้ไม่ใช่หมอนแต่เป็นพระวรกายของฮ่องเต้
ที่น่าตกใจกว่าคือแขนของนางข้างหนึ่งโอบกอดฮ่องเต้อยู่ พอนางเงยหน้า
ขึ้นก็สบตากับฮ่องเต้ที่กำลังจ้องมองอยู่เช่นกัน นางรีบก้มหน้าลง แอบ
โบหน้าไปกับแผงอกของฮ่องเต้โดยไม่รู้ตัว

“รู้หรือไม่เจ้าทำให้ข้าพลาดการตรวจฎีกาช่วงบ่ายไปแล้ว” เฟิงหลง
เอ่ยกับจ้าวเหมยเงิน มือของเขายังคงโอบกอดนางไม่ปล่อย

แยแล้ว นางนอนทับพระวรกายฮ่องเต้เช่นนี้จะมีโทษหนักแค่ไหน
หนอ จ้าวเหมยเงินไม่ได้ฟังที่ฮ่องเต้พูดเลยสักคำ เพราะนางมัวแต่กังวล
กับพฤติกรรมอันกำเริบเลิศจานของตัวเธอ

“หากเจ้ายังไม่ลุกขึ้น เกรงว่าข้าคงมีงานหนักรออยู่ในวันพรุ่งนี้เป็น
แน่” เฟิงหลงเห็นนางใจลอยก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ออกไปทางหยอกล้อ

จ้าวเหมยเงินเพิ่งได้ยินว่าฮ่องเต้ตรัสอะไร จึงจะรีบร้อนลุกขึ้น แต่
ติดที่ฮ่องเต้ยังกอดนางไม่ปล่อย

“เอ่อ... ฝ่าบาท ทรงปล่อย...” ปล่อยแขนออกจากตัวหม่อมฉันก่อน
เพคะ จ้าวเหมยเงินอยากจะพูดเช่นนี้แหละ

เฟิงหลงยิ้มออกมาและยอมคลายอ้อมกอด ปล่อยให้นางลุกขึ้น

จ้าวเหมยเงินรีบลุกแล้วลงจากเตียง ฮ่องเต้คงลืมคิดเรื่องลงอาญา
นางต้องรีบไล่พระองค์ไป พระองค์จะได้ลืมให้สนิท แม้พระองค์จะคิดขึ้น
ได้ในภายหลังว่านางกระทำการล่วงเกินก็คงเกียจคร้านจะกลับมาลงอาญา
นางอีก

เขาลุกขึ้นยืนให้นางสวมชุดคลุมให้ สายตาไม่ละไปจากใบหน้างดงาม
ตรงหน้า นางกำลังคิดเรื่องใดกัน ดูจะคิดหนักมากเสียด้วย หากเขารับกล่าว

เปลี่ยนเรื่องออกไป นางคงไม่ทันได้คิดถึงเรื่องแปลกใหม่ที่เขาเสนอทำวันนี้
“คืนนี้ข้าคงมาหาเจ้าไม่ได้แล้ว ฎีกาที่ไม่ได้ตรวจตอนบ่าย คงต้องอยู่ตรวจ
ทั้งคืน”

มือของจ้าวเหมยเงินชะงักไปชั่วครู่ ก่อนกลับไปปรนนิบัติฮ่องเต้ต่อ
“เพคะ” ท่านจะทำตัวแปลกเช่นไรก็ทำไปเถอะ อย่างนี้ก็ไม่เลวนัก
“เจ้าไม่ต้องเดินออกไปส่งข้าหรือเหมยเงิน อากาศด้านนอกเย็นนัก”
เพ็งหลมมองหน้านางอยู่เงียบๆ อีกครู่หนึ่ง แล้วจึงเดินออกไป

จ้าวเหมยเงินย่อตัวส่งฮ่องเต้อย่างมีมารยาทยิ่ง หากบิดากับมารดา
ได้มาเห็นคงปลื้มใจไปหลายวัน

ไหนท่านจึงทำดีกับข้า ทั้งๆ ที่ข้ายังไม่ได้ทำอะไรเลย ยอมให้ข้าทอด
และยังพูดจาเป็นห่วงเป็นใยอีกด้วย คงเป็นอย่างที่ฟางหลิวกล่าวสินะ
คนจะรัก ไม่ต้องทำอะไรก็รักเอง คนไม่รัก พยายามเท่าใดก็ไม่รัก